

DIEVAS ATPAŽIŠTAMAS

PAGAL JO SAVYBES

 Aš šiek tiek buvau nustebęs, matydamas čia savo draugą Juozapą Boze, ir aš pasisukau, skirdamas šiek tiek laiko, kad paspausti jam ranką.

² Atsiverskime dabar Dievo Žodyje Hebrajams 1-ą skyrių. Aš noriu perskaityti tik dalį, 1-ą, 2-ą ir 3-ią eilutes, kad paimti tekstą šiam vakarui.

Dievas, kuris daug kartų ir įvairiais būdais praeityje kalbėjo tėvams per pranašus,

šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums per savo Sūnų, kuri paskyrė viso ko paveldėtoju, per kuri taipogi sukūrė pasaulius;

Kuris, būdamas Jo šlovės atšvaitas ir jo esybės paveikslas, ir viską palaikantis savo galingu žodžiu, kai jis . . . atsisėdo Didybės dešinėje aukštybėse;

³ Palenkime dabar savo galvas maldai. Ir dabar Jo Dieviškame Artume, jeigu jūs turite koki nors prašymą, kuri norėtumėte Jam išsakyti, ar nepakeltumėte savo rankos, ir tai jūsų prašymas, kuri Dievas . . .

⁴ Mūsų Dangiškasis Tėve, mes dabar ateiname prie Tavo sosto, tikėjimu Jėzaus Kristaus, Tavo Sūnaus, Vardu. Ir mums buvo duotas šis užtikrinimas, kad „Jeigu mes ko nors prašysime Jo Vardu, tai bus suteikta“. Ir Tu žinai mūsų troškimus ir poreikius, ir Tu pažadėjai, kad aprūpinsi mus viskuo, ko mums reikia. Taigi, Tėve, mes meldsimės kaip Tu mus mokei: „Teateinie Tavo karalystė. Teesie Tavo valia kaip Danguje, taip ir žemėje“. Kad ši vakarą mūsų prašymas būtų pagal tai, ką Tu trokšti duoti, ir suteik mums šias privilegijas. Patepk Žodį, Viešpatie, ir visus kalbėtojus ir klausytojus, ir tegul Šventoji Dvasia įeina ir būna Žodžio vykdytoja, ši vakarą tarp mūsų. Mes prašome to Jo vardu. Amen.

Galite sėstis.

⁵ Rytoj ryte, kaip suprantu, vyks Pilnosios Evangelijos Verslininkų pusryčiai. Paprastai, kai jie turi galimybę, man suteikiama privilegija pasisakyti per jų pusryčius. Iki šio laiko tai yra vienintelė organizacija, kuri nėra organizacija, bet, vienintelė grupė, kuriai aš—aš priklausau, tai Krikščionys Verslininkai. Ir dabar aš tiesiog kalbu jų vardu, tarptautiniu mastu.

6 Taigi, ši vakarą, mes tikimės, kad šis susirinkimas nenueis veltui. Aš atvykau pas jus, pavargęs, užkimęs, ir turiu nedidelį bronchitą, iš. . .

7 Aš atvykau iš Tusono, kur tikrai puiku ir sausa, ir atvykau čia, ir čia tikrai puiku ir drėgna, taigi tai nemažas kontrastas. Jei jūs surinktumėte visą čia esantį vandenį, ir atsiųstumėte mums ten, mes būtume labai dėkingi. Bet, žinoma, jūs negalite to padaryti.

8 Bet aš jums pasakysiu vieną dalyką, čia yra toks palyginimas. Viskas mūsų—mūsų—mūsų Arizonoje, mūsų medžiai yra pilni spyglių. Viskas turi spyglius. Todėl, kad yra sausa. Taigi, jei tas pats krūmas augtų čia, jis turėtų puikius, gražius lapus. Suprantate, jis yra be vandens, todėl ir tampa spygliuotas.

9 Ir kai bažnyčia lieka be Gyvybės Vandens, ji taip pat tampa sausa ir spygliuota, durianti ir baksnojanti viską. Bet, kur teka Gyvybės vandenys, tai atveria lapą, padarant jį švelniu, atlidžiu ir mielu, šventu ir priimtinu Dievui. Tad tegul Viešpats Dievas palaisto mus šį vakarą, kad mes nebūtume spygliai; bet būtume puikūs lapai, kur aikštingi žmonės galėtų prisėsti po mūsų pavėsio medžiu ir rasti poilsį savo sieloms.

10 Taigi, ši vakarą aš noriu paimti tekstą, Viešpačiui leidus, ir ši nedidelį mikrofoną aš tiesiog prisitrauksiu kuo arčiau, kiek galiu, nes man trūksta balso. Aš noriu perskaityti iš Hebrajamas1:1, paimant kaip temą: „*Dievas Atpažįstamas Pagal Jo Savybes*“. Galbūt aš tai pakartosiu dar kartą, nes žinau, jog čia yra bloga akustika. Dievas atpažįstamas pagal Jo savybes.

11 Taigi, beveik viskas yra atpažįstama pagal jų savybes. Ir aš čia turiu keletą Rašto vietų, kurias aš norėčiau. . . ir užrašus, kuriuos norėčiau paminėti. Taigi, savybės parodo, kas tai yra.

12 Taigi, kaip ir visoje gamtoje, gėlės, daugelį kartų yra atpažįstamos pagal jų savybes. Jeigu jos yra artimos viena kitai, pagal rūšį, pagal tos gėlės savybes galima nustatyti, kokias tai gėles. Ir laukinėje gamtoje, daugelį kartų. . .

13 Aš—aš esu medžiotojas. Ir jūs turite žinoti gyvūno, kurį medžiojate, savybes arba kartais jūs galite būti apgauti. Pavyzdžiui, kaip Akmenų avinas, Britų Kolumbijoje. Praėjusį rudenį buvau netoli Jukono, su manimi buvo du broliai, kurie yra dabar čia, ir mes medžiojome.

14 Taigi, jeigu jūs nežinotumėte skirtumo, kai jūs sekate aviną ar elnią, jūs negalėtumėte pasakyti skirtumo, jeigu nebūtumėte išvalgus medžiotojas. Kadangi jie palieka tokius pat pėdsakus; jie šuoliuoja, kai sprunka. Ir tuomet jūs pamatote vieną, stovintį tolumoje, paslėpusį galvą, na, jūs—jūs vargiai galėtumėte atskirti. Jie yra maždaug to paties dydžio; pasturgalio dalis yra balta, kai elnio. Būtų labai sunku juos atskirti. Bet jo ragai nusako jo savybę, per jų ragus. Avinas turi apvalius ragus, o

elnias turi išsišakojusius ragus. Ir dar vienas dalykas, elnias neliptų taip aukštai, kad galėtų pasimaitinti.

¹⁵ Ir tuomet ožys, taip pat vaikštinėja, jis taip pat turi savybes, ir avinas jas turi, taigi jums reikėtų žinoti tuos skirtumus, kai jūs esate aukštai, nes jie abu gyvena aukštai kalnuose. Jūs turite žinoti skirtumą. Bet jeigu jūs atkreipėte dėmesį, ožys klumpa, kai jis eina; kur, avinas deda koją štai *taip*, kai jis eina. Savybė, kaip jis daro savo kelią. Jūs atpažįstate savo medžiojamąjį gyvūną pagal tai, ką jis daro, kaip elgiasi, kuo maitinasi ir visa kita. Jis atpažįstamas pagal jo savybes. Ir tuomet jūs leiskite vienam pašokti, ir stebėkite kas nutiks, jūs galite nustatyti pagal tai, kaip jie šokinėja. Jūs galite pasakyti, žinodami skirtingų gyvūnų savybes.

¹⁶ Tuomet, ar kada nors atkreipėte dėmesį, aš nežinau, ar jūs čia jų turite ar ne, geltonųjų startų; na, teisingas jų pavadinimas yra genys, ir kėkšta. Kėkštas yra maždaug tokio pat dydžio kaip ir genys. Ir kai jūs matote juos abu skrendančius, jie maždaug tos pačios rūšies paukščiai. Jeigu jūs negalite pamatyti spalvos, bet tiesiog stebite juos, jūs galite pasakyti, kuris yra genys. Kėkštas skrenda daugmaž tiesia linija. O genys - plasnodamas sparnais; ir kai jis plasnėja sparnais, jis nusileidžia ir tuomet pakyla, nusileidžia ir pakyla. Suprantate, jis tarsi šokinėja, štai *taip*, ir jūs galite pasakyti, kad tai genio savybė, pagal tai, kaip jis skrenda.

¹⁷ Jeigu jūs atkreipėte dėmesį į putpelę, kai ji pakyla, koku būdu ji skrenda. Ir tuomet stebėkite, jeigu jūs esate pelkėje, kur galbūt yra putpelių, ir—ir perkūno oželių. Jūs, medžiotojai, žinote tai. Vilsono perkūno oželis ir oželis nykštukas, juos galima atpažinti pagal tai, koku būdu jie pakyla, ir kaip skrenda. Jie atpažįstami pagal jų skridimo savybes, koks tai rūšies paukštis. Todėl, jei tiesiog jūs girdite juos, jūs galite pasakyti kas tai buvo, pagal tai, kaip jis išskrenda, tai kas jis yra - pagal jo skridimo savybę.

¹⁸ Kaip vyras ir moteris. Jie abu yra žmonės, bet moteris turi skirtingas savybes nei vyras. Aš skaičiau čia, prieš kurį laiką apie Šaliamoną ir karalienę. Aš taip ir nesugebėjau pamokslauti šios Žinios jums čia, apie Pietų karalienę, atvykusią pamatyti Šaliamono, ir matančią tą atskyrimo dovaną. Aš neseniai skaičiau apie tai čia, ir jie pasakė, kad: „Viena iš mūsų, kuri buvo pateikta Šaliamonui, buvo ta, kad ši karalienė paėmė moterį, tiksliau, moteris, ir aprenė jas kaip vyrus“.

¹⁹ Taigi, tai buvo svetima tais laikais, bet tai tikrai nėra naujiena šiandien. Ir—ir jūs žinote, kad tai yra neteisinga. Biblijoje pasakyta, kad moteris neturėtų to daryti. „Tai yra pasibjaurėjimas, moteriai apsivilkti rūbą, priklausantį vyrui“. Ir tai pasakė nesikeičiantis Dievas, taigi tai yra tiesa.

20 Taigi, mes sužinome, kad Saliamonas, tik stebėjo jas, jis liepė joms vaikščioti ar daryti kažką, ir iš kart pasakė: „Tai moterys“. Suprantate, jis galėjo pasakyti pagal tos moters savybes, tuo būdu, kaip ji elgėsi, kad ji buvo moteris, o ne vyras.

21 Ir tuomet daugumoje viskas tuo būdu - pagal tas savybes. Tiesiog kaip daugelis žmonių yra kairiarankiai ir dešiniarankiai. Jie turi būdingas savybes, pagal tai, kaip jie elgiasi. Pagal tai, kaip jie elgiasi, jūs galite pasakyti ar tai yra dešiniarankis, ar kairiarankis žmogus, pagal tai, kaip jie elgiasi, pagal tai, kaip jie visada ištiesia tą kairę ar dešinę ranką.

Ir atmintkite, Jėzus turėjo kažką panašaus, kas . . .

22 Abi rankos yra beveik . . . Jos yra vienodos. Jos turi tokius pat nykščius, pirštų antspaudus, penkis pirštus; mažąją, rodomąją ir taip toliau. Lygiai taip pat, kaip dešinė ranka, ir kairė ranka turi tokius pat pirštus, paprastai, ranka yra tokio pat dydžio, tiesiog tokia pat. Ir vienintelis skirtumas, kurį jos turi, tai, kad viena yra kairė, o kita - dešinė. Tai vienintelis skirtumas, kurį jūs galite pasakyti. Viena yra kairė, kita - dešinė.

23 Taigi tuomet, pateikiant tai, Jėzus pasakė. . . Aš galbūt pateiksiu čia nedidelę mintį. Jėzus pasakė, Mato 24, kad „Dvasios savybės paskutinėmis dienomis bus taip panašios, tokios artimos, kad suklaidentų net pačius išrinktuosius, jei tai būtų įmanoma“. Suprantate, jos tiesiog. . .

24 Jūs paimekite savo ranką ir tiesiog pakelkite ją. Suprantate, jeigu neatkreipsite dėmesio, viena atrodo lygiai kaip kita, viskuo, bet viena iš jų yra kairė, o kita - dešinė.

25 Būtent tokiu būdu yra ir dvasios paskutinįją dieną. Jos iš dalies yra panašios, bet jos turi savybę, pagal kurią jas galima atpažinti. Viena yra teisinga, o kita - neteisinga, ir ji gali būti atpažįstama pagal jos savybę.

26 Dievo Dvasia gali būti atpažinta pagal Jos savybę. Suprantate? Dievo Dvasia ir bažnyčios dvasia. Yra bažnyčios dvasia ir Dievo Dvasia, kuri visiškai nepanaši į bažnyčios dvasią, visiškai nepanaši.

Yra denominacinė dvasia.

27 Yra tautinė dvasia. Yra tautos dvasia. Kiekviena tauta, į kurią aš nuvykstu, jūs įeinatė ten, jūs randatė kitokią dvasią. Aš nuvykau į Suomiją, puikūs žmonės, bet ten buvo suomiška dvasia. Aš nuvykau į Vokietiją, ten yra vokiška dvasia.

28 Čia ne taip seniausiai, aš nuvykau su savo žmona, kai mes dar gyvenome Indianoje, prieš pora metų, į mažą prekybos centrą. Aš ką tik grįžau namo. Mums reikėjo nusipirkti šiek tiek maisto. Ir keliaujant ten, mes. . . tai buvo vasara, galbūt jūs tuo nepatikėsite, bet mes radome moterį, pasirengusią suknelę. Ir tai buvo taip keista, aš. . . tai mane sukretė. Aš— aš tariau: „Pažvelk, atrodo keistai, ta moteris dėvi suknelę“.

Likusios dėvėjo drabužius, kurie ne . . . netinka moteriai. Ir—ji pasakė: . . . Aš pasakiau: „Na, tai tiesiog amerikietiška dvasia, suprantanti, Amerikos dvasia“.

²⁹ Taigi, Amerikos dvasia, tai . . . turėtų būti krikščioniška tauta, bet šios tautos dvasia nėra krikščioniška. Ji galbūt vadinama krikščioniška tauta, bet pagal jos savybę - ji yra už milijono mylių nuo to. Taigi, ši moteris, aš tariau . . .

Ji paklausė: „Na, argi mes nesame amerikiečiai?“

³⁰ Pasakiau, aš pasakiau: „Ne. Mes gyvename čia. Tai mūsų šalis. Mes—mes—mes joje gyvename. Mes ją mylime. Tai geriausia šalis pasaulyje. Bet, vis dėlto mes nesame amerikiečiai“. Aš pasakiau: „Mes esame gimę iš Aukščiau. Šventoji Dvasia nužengė, ir mes priklausome Karalystei. Ji ne iš šio pasaulio“. Tariau: „Štai kodėl mūsų seserys dėvi sukneles, nešioja ilgus plaukus, nenaudoja makiažo. Suprantate, jų savybės nustato jas kaip „šventumą Viešpačiui“, iš Aukščiau“.

³¹ Todėl mes ieškome Karalystės. Mes ieškome Karaliaus, kuris ateitų ir priimtų Savo pavaldinius į Savo Karalystę. Ir jie yra atpažįstami pagal jų—jų savybes, kad jų lobiai nėra iš šios žemės ar šios tautos. Jie yra iš aukščiau, Šlovėje. Todėl jie: „Jie ieško Miesto, Kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas“. Jie yra visiškai susitapatinę.

³² Norėčiau, kad aš turėčiau pakankamai balso pamokslauti jums kuri nors vakarą. Bet aš—aš išsilaisvinsiu iš to. Taigi, atpažįstamas pagal savo savybes.

³³ Mes čia randame gerą pavyzdį Izraelio laikais, kai atėjo į pažadėtąją žemę. Ir Dievas pašaukė juos pagal Savo pažadą. Jis pasakė Abrahamui, kad Jis . . . jo sėkla bus šioje svetimoje tautoje, keturis šimtus metų, ir tuomet Jis išvaduos juos didžia ir galinga ranka, ir tuomet jie nuvyks į šalį, kuri buvo pažadėta, tekančią pienu ir medumi. Ir tuomet, kai priartėjo pažado laikas, atėjo faraonas, kuris neatpažino Juozapo didžios tarnystės, kurią jis turėjo tarp jų.

³⁴ Ir tai, Dievas iškėlė pranašą, vardu Mozė. Ir vyras buvo išmokytas visos egiptiečių išminties. Be abejonės, jis buvo didis, protingas, intelektualus vyras, nes jis galėjo mokyti egiptiečius išminties. Atrodė kaip tinkamas—tinkamai paruoštas vyras, galintis išvaduoti.

³⁵ Bet, suprantate, tai, ką mes vadiname išvadavimu ir tai, ką Dievas vadina išvadavimu - tame yra skirtumas.

³⁶ Taigi, stebėkite šį vyrą su visa jo etika. Jis žinojo, kad jis gimė tam, kad išvadotų Izraelio vaikus. Vis dėlto, su visu savo išsilavinimu, kurią jis žinojo, ir žinodamas, kad jis buvo Dievo pašauktas atlikti šį darbą, jis turėjo visą savo . . . Jis turėjo Menų bakalaurą, ir savo Filosofijos daktaro, Teisės daktaro laipsnius

ir taip toliau. Ir jis išėjo išvaduoti Izraelio, bet patyrė visišką nesėkmę.

³⁷ Taigi atkreipkite dėmesį, atrodė, lyg būdamas viena koja Egipto soste, kad taptų faraonu, ir galėtų išvaduoti Izraelio vaikus, po to, kai jis būtų tapęs faraonu, nes jis buvo sekantis eilėje į sostą. Bet, suprantate, kad, taip darant, Jo žmonių išvadavime, nebūtų išreikštos Dievo savybės.

³⁸ Jis pasakė, kad Jis išvaduos jus. *Jis* „išvaduos jus galinga ranka“, ne Mozė su galinga kariuomene, bet Dievas galinga ranka.

³⁹ Mes randame, kad šis pranašas pabėgo ir keturiasdešimt metų buvo tyrlaukiuose. Faraonui prireikė keturiasdešimt metų, kad įkaltų jam į galvą išsilavinimą, ir Dievui prireikė keturiasdešimt metų, kad tai iš jo išmuštų. Taigi mes randame, kad vieną dieną jis atsidūrė dykumos gale, kad sutiktų Viešpatį Dievą degančiame krūme, Ugnies Stulpo pavidalu, esančiu krūme. Ir jis buvo paprašytas nusiauti batus, kadangi žemė, ant kurios jis stovėjo, buvo šventa. Taigi, pažvelkite į šį puikų, kultūringą, išsilavinusį vyrą, koks jis buvo, stebėkite, kaip pasikeitė jo savybės po to, kai jis susitiko su Dievu. Jis padarė labiausiai . . .

⁴⁰ Kartais Dievas daro dalykus tokiu paprastu būdu, ir tokiu kvailiu būdu – kūniškam mąstymui. Atkreipkite dėmesį į vyrą, kuris buvo visiškai nevykėlis; su visa Egipto armija ir viskuo, aplink jį – kad įvykdytų Dievo valią, su visu savo išsilavinimu, būdamas keturiasdešimties metų, pačiame jėgų žydėjime. Štai jis, aštuoniasdešimtmetis, sekantį rytą, su savo žmona, sėdinčia ant mulo, su vaiku ant kelių, ir su lazda savo rankoje, keliauja į Egiptą, kad užkariauti. Jūs kalbate apie juokingą vaizdą! Bet tai buvo Dievo savybių parodymas, kadangi Jis turėjo žmogų, kuris patikėjo Jo Žodžiu. Štai ir viskas. Reikalas tame, ar jūs galėtumėte įsivaizduoti vieno žmogaus įsiveržimą į Egiptą, kai kariuomenei nepavyko? Bet kas tai buvo? Jo savybės, jo taktika buvo pakeistos. Jis ėjo Viešpaties Vardu: „AŠ ESU, KURIS ESU“. Dalykas tame, kad jis užkariavo. Jis tai padarė, kadangi jis ėjo Viešpaties Jėgoje.

⁴¹ Savo kelyje, vesdamas Izraelį į pažadėtąją žemę, jis susidūrė su savo broliu, savo denominaciniu broliu, Moabu. Taigi, Moabas anaipol, jie nebuvo pagonys. Tai buvo Loto dukters vaikai. Vienas iš jų vaikų buvo—buvo kilęs iš Moabo.

⁴² Taigi ten, aš noriu, kad jūs atkreiptumėte dėmesį į tas dvi tautas, į kontrastiškumą. Čia buvo Egiptas, maža, išsibarsčiusi, nebuvo tautos, pas kurią galėtų nueiti, jokios vyriausybės ar karaliaus, nieko, ar garbingą postą užimančių žmonių, tiesiog žmonės, pakeliui į pažadėtąją žemę. Ir čia jie turėjo pereiti per Moabo žemę. Ji buvo prie pat pažado sienos.

43 Ir Moabas, jie taip pat tikėjo Jehovą, ir jie turėjo pranašą. Ir Izraelis turėjo pranašą. Abu jie turėjo pranašus.

44 Ir dabar atkreipkite dėmesį, kad jie priėjo iki tokios vietos, kur organizuotos tautos pranašas ėjo prakeikti šios kitos tautos, kadangi ji buvo tik klajoklė, neturinti konkrečios vietos, kur galėtų apsisototi. Taigi jie atėjo.

Ir stebėkite tuos du pranašus: Kai prieinama prie fundamentalizmo, abu jie buvo visiškai teisūs. Nes, atkreipkite dėmesį, Balaamas, vyskupas, jam pasakė: „Taigi, tu pastatyk man septynis aukurus“.

45 Septyni - yra Dievo pilnatvės skaičius, atvaizduojantis Septynis Bažnyčios Periodus, septynias kūrimo dienas ir taip toliau. Taigi, atkreipkite dėmesį, septyni - Dievo pilnatvė yra skaičiuje septyni.

46 „Septyni aukurai, ir ant kiekvieno aukuro buvo jautis“. Taigi, tai lygiai toks pat aukuras, kurį jie turėjo Izraelio stovykloje. Jie, ten Izraelyje, turėjo tokį pat aukurą, kokį šitie turėjo čia; ir tokią pat auką, jautį ir jautį; pranašą ir pranašą. Dvi tautos - kontraste.

47 Labai puikus pavyzdys dienos, kurioje mes gyvename, jeigu mes turėtume laiko į tai išsigilinti. Atkreipkite dėmesį, Dievas daro tai lygiagrečiai, kad mes galėtume sužinoti per palyginimą.

48 Taigi, Balaamas taip pat reikalavo, kad ant kiekvieno aukuro būtų po aviną. Tai kalbėjo apie jo tikėjimą ateinančiu Mesiju. Avinas, jis - avis, tai ta pati auka, kurią jie turėjo Izraelyje; Izraelio stovykloje, čia, prie... Moabo. Iš... Fundamentalčiai, jie abu buvo teisūs, bet, atkreipkite dėmesį - fundamentalčiai, doktrinoje.

49 Tačiau pranašas, Izraelio stovykloje, turėjo Dievo savybes ir Dievo Žodį. Jis stovėjo tvirtai su Dievo pažadu tam laikotarpiui, kadangi jis buvo rikiuotėje, einančioje į pažadėtąją žemę. Suprantate?

50 Taigi, kalbant apie fundamentaliąją dalį, Balaamas, Balakas galėjo būti tiesiog taip pat susitapatinę kaip ir Moze.

51 Bet, suprantate, Moze, būdamas teisingas Dievo pranašas, turėjo ne tik fundamentalias dalis, bet turėjo ir Dievo susitapatinimą. Suprantate, jis vykdė pareigą, būtent tai, kas buvo pažadėta tam laikotarpiui; ne Nojaus laikotarpiui, bet tuometiniam laikotarpiui. „Aš nuvesiu jus į šalį, tekančią pienu ir medumi“. Jie buvo kelyje, ir Izraelis buvo susitapatinęs su savo pranašu Moze, su to laikotarpio Žinia. Dievo savybės buvo atpažįstamos Mozeje. Paskui jį sekė Ugnies Stulpas. Jis taip pat turėjo veikiantį išpirkimą; ne kalbėjo apie jį, bet turėjo jį veikiantį. Ne tai, kas bus; tai, kas yra dabar!

52 Atkreipkite dėmesį, jis turėjo varinę gyvatę, kuri buvo iškelta dėl žmonių ligų ir negalavimų, taigi Moze praktikavo Dieviškąjį

išgydymą. Jis turėjo išpirkimą, varinę gyvatę, simbolizuojančią, kad Dievas buvo stovykloje, ir žmonės, pažvelgę į varinę gyvatę, buvo išgydomi.

⁵³ Jis taip pat turėjo muštą Uolą, sekančią paskui jį. Ir tai buvo save įrodantis Dievas, kad išlaikytų Gyvybės Vandenis jų tarpe, džiaugsmą ir išgelbėjimą, kad jie nepražūtų, bet turėtų amžinąjį Gyvenimą. Tai buvo provaizdis. . . Ta mušta Uola tyrlaukiuose, buvo Kristaus provaizdis, kuris buvo sumuštas.

⁵⁴ Tuomet, jie keliavo sutinkant su pažadu. Tai buvo kitas susitapatinimas, parodantis Dievo savybę. Nesvarbu, koks fundamentalus buvo tas kitas su Žodžiu; jis turėjo fundamentalizmą, plius susitapatinimą ir Dievo savybę tarp jų. Dievas įrodė Save. Du pranašai, abu jie - pranašai, ir abu fundamentalūs; bet Dievas parodė savo savybes Mozėje, nes jis savyje turėjo Dievo savybes.

⁵⁵ Taigi, vėl, Dievo savybės visada yra antgamtinės, kadangi Jis yra antgamtiskas. Dievas yra antgamtiskas. Tai visada neįprasta šių dienų mąstymo šiuolaikinei pakraipai. Jūs tai žinote. Dievas visada suardydavo planus religinėms grupėms, kiekviename laikotarpyje, kuris kada nors buvo.

⁵⁶ Ir nebuvo nė karto, kad asmuo ar žmonių grupė kada nors būtų susiorganizavę pagal kokią nors žinią, ir, kad jie nemirtų, ir nebūtų iškeliavę ant lentynos - jie daugiau niekada nebeprisikeldavo. Nėra istorijos. Liuteronai, presbiterionai, metodistai, baptistai, sekmininkai ir taip toliau, niekada daugiau neprisikėlė, kai jie ėmė grupuoti Tai.

Dievas turi reikalą su asmenimis.

⁵⁷ Atkreipkite dėmesį, Jis yra toks neįprastas, mąstymo būdai. Suprantate, mes pasiduodame tam tikrai pakraipai ir turime tikėti Tuo *tokiu* būdu. Ir tuomet ateina Dievas su Savo Žodžiu, kurį Jis pažadėjo, ir įrodo Save tame Žodyje. Ši grupė negali priimti To, nes ji Tuo netiki. Suprantate, ji visiškai atskyrė save nuo To.

⁵⁸ Kaip ir Juozapas, jis buvo Dovydo sūnus ir geras žmogus, Juozapas, Marijos vyras. Jis buvo geras žmogus ir, be abejonės, nuolat skaitė Bibliją, ritinius, kadangi. . . ir laukė ateinančio Mesijo, ir turėjo žinoti, kas Rašte pasakyta, kad tai įvyks. Izaijas pasakė: „Mergelė pastos“.

⁵⁹ Na, taigi, jis ėjo su šia jauna mergina, Marija, tikriausiai aštuoniolikos metų, o jis tikriausiai buvo šiek tiek vyresnis. Ir tuomet, kai jie buvo susižadėję, kad susituoktų, pasirodo, kad ji ruošėsi būti motina. Taigi, Juozapui, tam tikru ruožtu, buvo sunku su tuo susitaikyti. Be abejo, kad Marija papasakojo jam apie Gabrieliaus apsilankymą. Bet mes pastebime, kad jis, vadovaujamas savo charakterio - jis abejojo tuo.

⁶⁰ Taigi paaikškėjo, kad ji tapo motina dar prieš jiems susituokiant. Ir Biblijoje, tai yra mirtina bausmė, užmėtant akmenimis. Nevedusi moteris, kuri tapo motina, turėjo būti užmėtyta akmenimis. Izraelyje nebuvo prostitucijos. Ji nebuvo daleidžiama. Taigi, mes tai randame, apie tai sakoma Pakartoto Įstatymo knygoje.

⁶¹ Taigi, mes randame, kad Marija, atrodo, kad ji bandė pasinaudoti Juozapu tiesiog kaip priedanga, dėl tokio savo poelgio. Kadangi, jeigu ji būtų buvusi rasta besilaukianti, dar prieš jiems susituokiant, tuomet ji turėjo būti užmėtyta akmenimis, ir dabar ji turėjo turėti ką nors, kas galėtų būti jos apsauga. Ir visa tai kaip tik ir atrodė, ką ji bandė padaryti.

⁶² Bet Juozapas, žvelgė į jos dideles gražias akis, ir ji pasakė: „Juozapai, Gabrielius man pasakė: „Šventoji Dvasia apgaubs tave, ir Tai, kas bus pradėta tavyje—tavyje, yra iš Šventosios Dvasios. Tai Dievas. Tai, kaip Jis bus vadinamas, „Dievo Sūnumi““. Ir, Juozapas, jis—jis—jis norėjo tuo patikėti, bet tai buvo taip neįprasta. To dar niekada nebuvo nutikę.

⁶³ Ir tai taip pat ir šiandien. Jeigu mes tik galėtume. . . Jei tik man koku nors būdu pavyktų padaryti, kad žmonės pamatytų visą tą neįprastumą, jeigu tai yra įrodoma pagal Žodį, tuomet tos savybės įrodo, kas tai yra. Tai Dievas veiksme.

⁶⁴ Juozapas turėjo tai žinoti. Jis turėjo žinoti: „Mergelė pastos“. Bet jis buvo sąžiningas dėl to. Jis nenorėjo jos paleisti, slapta, bet jis—jis galvojo tai padaryti.

⁶⁵ Ir tuomet Viešpaties Angelas pasirodė jam sapne. Ar jūs kada nors susimąstėte, kodėl Jis pasirodė sapne? Tomis dienomis nebuvo pranašo. Jų sapnas buvo toks paprastas, kad jam nereikėjo jokio išaiškinimo. Pasakė: „Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok pasiimti Marijos sau už žmoną, nes tai, kas joje prasidėjo, yra iš Šventosios Dvasios“. Suprantate, tada viską išsprendė. Suprantate, Jis atėjo pas jį sapne, antraeilium būdu. Bet, suprantate, ten nebuvo pranašo, kuris atpažintų tą Žodį, kad: „Tai yra mergelė, kuri pastos“. Suprantate? Taigi, todėl Jis pasirodė jam sapne, kadangi jis buvo sąžiningas, teisingas ir geras žmogus.

⁶⁶ Ir aš tikiu, kad Dievas ateis pas bet kurį gerą žmogų, tam tikru būdu, ir įrodys Savo darbus tam geram žmogui, tam laikotarpiui, jei tas žmogus yra Dievo pašauktas tam laikotarpiui.

⁶⁷ Taigi, bet tai buvo taip neįprasta, kad jie tiesiog sunkiai galejo tai suvokti. Bet visada, pasirodymas pagal pažadėtą Žodį tam laikotarpiui, visas tas neįprastumas.

Taigi, kai kurie žmonės gali vaikščioti aplinkui ir sakyti: „Na, *tai* neįprasta, tai Dievas. *Tai* neįprasta“.

68 Bet, suprantate, tai turi būti atpažįstama pagal Žodį, o Žodis yra Dievas. Suprantate? Ir tuomet, to atpažinimo savybė - įrodo, kas tai yra, kadangi Dievas pasakė: „*Tai įvyks*“, ir tai įvyko. Suprantate? To savybė - yra Dievo Žodis, atpažįstamas pagal savybę to, kas vyksta.

69 Jis pasakė, kad paskutinėmis dienomis Jis išlies Šventąją Dvasią. Jis taip ir padarė. Pagal savybes galima nustatyti, kad tai buvo Dievas, Jo Žodis pažadėjo. Suprantate, tai visada susitapatina.

70 Taigi, visada, kiekvieną kartą, pataiso žodį, kai Žodis pasakomas neteisingai. Ar kada nors atkreipėte dėmesį? Tai buvo Nojaus dienomis, kur pataisė tą mokslinį laikotarpį, Dievas ruošėsi išlieti vandenį iš dangaus. Tai buvo Mozė, suprantate, kuris pataisė, kai jie visi išsikūrė Egipte, ir taip toliau, bet Dievo Žodis turėjo ateiti, kad būtų įvykdytas. Ir Žodžio Tiesa ištaiso klaidą.

71 Leiskite man jūsų kai ko paklausti. Mes galbūt čia įeisime šiek tiek giliau. Aš neturėčiau pamokslauti mokyimo ar doktrinos, bet leiskite man jūsų paklausti vieno dalyko.

72 Jėzus buvo Žodis. Mes tai žinome. Biblijoje pasakyta, kad taip buvo. Švento Jono 1-as skyrius: „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo kūnu, ir gyveno tarp mūsų“. Jis tebėra Žodis. Tuomet, kai Jis galėjo suprasti jų mintis, jie turėjo žinoti, kad tai buvo Žodis, kadangi Dievo Žodis pasakė, ką Jis darys. Jis buvo Pranašas.

73 Taigi, atkreipkite dėmesį, mes sužinome, kai Jis gimė ir buvo maždaug dvylikos metų, Jis nuėjo į palapinės šventę. Jie buvo nuėję ten, švęsti Perėjimo. Ir grįždami atgal, jie nuėjo trijų dienų kelionę, ir jie paliko Jį; manydami, greičiau, pasitikėdami savimi, manydami, kad Jis buvo tarp jų žmonių.

74 Mes galėtume paimti pamoką iš to. Tai tiek daug šiandien! Taigi, jūs metodistai, baptistai, presbiterionai, liuteronai, katalikai, kas jūs bebūtumėte, suprantate, jūs darote tą patį. Jūs manote, kadangi Veslis turėjo didelį prabudimą, Liuteras turėjo didelį prabudimą ar sekmininkai turėjo didelį prabudimą, jūs manote, kad Jis yra tarp žmonių, kuomet, kartais Jo ten nėra.

75 Jie nuėjo Jo ieškoti. Kurgi jie Jį surado? Ten, kur jie paliko Jį - Jeruzalėje. Ir kai jie surado Jį, ką Jis veikė? Berniukas, dvylikos metų, tikriausiai niekada nebuvo ejęs į mokyklą, ne daugiau nei tai, ko Jį išmokė Jo motina; ir štai Jis buvo šventykloje, diskutuodamas su tais kunigais apie Dievo Žodį. Ir jie buvo nustebinti šio Vaiko išmintimi. Kodėl? Jis buvo Žodis. Dabar žiūrėkite.

76 Ir dabar, nepaniekinant jūsų, katalikų, kurie vadinate Mariją Dievo motina, bet leiskite man parodyti jums čia nedidelę klaidą. Jeigu bažnyčia pastatyta ant Marijos, žiūrėkite, kas nutiko. Taigi,

ji priėjo ir tarė: „O, Tavo tėvas ir aš, ašarodami ieškojome Tavęs“. Pažiūrėkite į tą teiginį, tuo ji paneigė savo pačios liudijimą. Ji pasakė: „Tavo tėvas ir aš, ašarodami ieškojome Tavęs“.

⁷⁷ Stebėkite tą Žodį. Jis buvo Žodis. Jis tarė: „Argi jūs nežinote, kad Aš turiu būti Savo Tėvo reikaluose?“ Stebėkite, kaip Žodis pataiso klaidą. Čia pat, tą kunigų akivaizdoje, ji sugriovė savo pačios liudijimą. Sakė, kad ji pastojo iš Šventosios Dvasios, o čia pasakė, kad Juozapas yra Jo „tėvas“. Matote, kaip tas Žodis greitai tai pagauna? Jis buvo Žodis. Taigi, jūs žinote, kad dvylikametis berniukas to nepadarytų. Jis buvo Žodis. Jis buvo ištartas Žodis tam laikotarpiui, taigi, todėl įrodanti Dievo savybė buvo Kristuje. Jis ištaisė klaidas. Jis pasakė. . .

Jie pasakė: „Na, mes esame Mozės mokiniai“. Suprantate?

⁷⁸ Jis atsakė: „Jeigu jūs būtumėte Mozės mokiniai, jūs pažintumėte Mane. Jis rašė apie Mane. Mozė pasakė: ‚Viešpats, jūsų Dievas, pakels Pranašą, panašų į mane‘. Jūs pažintumėte Mane, jeigu jūs žinotumėte Mozę“.

⁷⁹ Ir, suprantate, Žodis visada ištaiso dienos klaidą. Bet žmonės nenori tuo tikėti. Jie tiesiog laikosi įsikibę to paties.

⁸⁰ Tačiau Jėzus pataisė Savo motiną. Ir Jo motina buvo neteisi, nes ji jau buvo pasakiusi, kad joje pradėtas Kūdikis buvo iš Šventosios Dvasios, ir čia ji pakeičia savo liudijimą ir sako, kad Juozapas buvo jos „tėvas“, buvo Jėzaus tėvas. Taigi, jeigu—jeigu Juozapas. . .

⁸¹ Jeigu Jis būtų buvęs Juozapo sūnus, jeigu Jis būtų užsiėmęs savo tėvo reikalais, Jis būtų buvęs ten - staliaus dirbtuvėse.

⁸² Bet Jis buvo Savo Tėvo reikaluose, ten, Šventykloje, priekaištaudamas toms organizacijoms. Suprantate? Jis buvo Savo Tėvo reikaluose, tik dvylikametis Vaikinas. „Argi jūs nežinote, kad Aš turiu būti Savo Tėvo reikaluose?“

⁸³ Ar atkreipėte dėmesį, kai Jėzus buvo gundomas šėtono? Į Jo savybę ten, kai Jis buvo gundomas, sutapatindamas Save su Dievu, kadangi Jis stovėjo su Žodžiu. Suprantate? „Parašyta“, - pasakė šėtonas.

Jėzus atsakė: „Taip pat parašyta“, - stovėjo tiesiai su Žodžiu.

⁸⁴ „Dievas daugelį kartų“, - mes skaitome čia. „Dievas daugelį kartų“, - tai seni laikai, „įvairiapusiškai, - įvairiais būdais, - įrodė Save Savo pranašams per regėjimus“. Tai buvo pranašo savybė, kai jis išpranašaudavo dalykus ir tai įvykdavo. Taigi tai buvo jo atpažinimo savybė, kad Dievas buvo su juo. Tada tai suteikė jam teisę išaiškinti tos dienos Žodį, kadangi: „Dievo Žodis ateina pranašams“, - pranašo savybė, kad Jis išpranašavo.

⁸⁵ Biblijoje pasakyta: „Jei yra toks, ir tai, ką jis sako, išsipildo, tuomet klausykite jo; bet jei neišsipildo, netikėkite juo, nebijokite jo, bet Mano. . . jei—jei Mano Žodžio nėra jame. Bet jei

tai išsipildys, tuomet Mano Žodis yra jame“. Tai jo atpažinimas. Tai pranašo savybė.

⁸⁶ Taigi, Dievas daugelį kartų, tai kaip Jis parodė Savo atpažinimo savybes žmogui - kalbėdamas per žmogų, kuris buvo pašauktas būti pranašu. Taigi, Biblijoje sakoma, kad: „Dievas įvairiais laikais, įvairiais būdais kalbėjo tėvams per pranašus“.

⁸⁷ Mes taip pat skaitome Antrame Petro laiške, kad visas Dievo Žodis buvo parašytas per juos. „Senųjų laikų vyrai, vedami Šventosios Dvasios, parašė Bibliją“. Jie buvo pranašai. Žodis atėjo jiems, ir jie Jį užrašė, užrašė tai po įkvėpimu. Pirmiausia jie buvo įrodyti, kad yra pranašai, tuomet jie—jie parašė įkvėptą Žodį, ir jie turėjo Dieviškojo apreiškimo išaiškinimą, nes tai buvo Dievas žmoguje.

⁸⁸ Taigi, štai kokių būdu Jis parodė Save, Savo įrodytomis savybėmis, jų regėjimai buvo įrodyti, tai buvo Dievo savybė juose, leidžianti, kad žmonės Jį pažintų.

⁸⁹ Taigi, tai vienintelis būdas, kuriuo Jis buvo Kristuje. Pranašas buvo tik maža dalelė. Kristus buvo Dievo pilnatvė. Ir Dievas buvo Kristuje, sutaikindamas pasaulį su Savimi. Ir Jo savybės įrodė Jį, kas Jis buvo, taip, kad Jis pasakė: „Jei Aš nedarau Savo Tėvo darbų, tuomet netikėkite tuo. Jeigu Aš neturiu Savo Tėvo charakterio, tuomet netikėkite Manimi, netikėkite Mano teiginiais. Jeigu Aš neturiu savyje Savo Tėvo charakterio, tuomet iš viso tuo netikėkite“.

⁹⁰ Taigi, Jo savybės niekada nesikeičia. Dievas negali pakeisti savo charakterio, ne daugiau nei—nei ėriukas gali pakeisti savo charakterį, ar bet koks kitas daiktas gali pakeisti savo savybes. Nes, kol tai yra savo originale - tai yra originalas. Ir jeigu jūs ką nors pakeičiate, tuomet jūs pakeitėte tai iš jo originalo.

⁹¹ Tai lygiai taip pat, kaip jūs galite paimti kiaulę, nuplauti ją ir—ir nudažyti jai kojų nagus tais dažais, kaip tai daro moterys, ir pagražinti ją lūpų dažais, ir apvilkti gražią suknelę. Paleiskite tą seną kiaulę, ji nueis tiesiai į purvynę ir vėl išsivoliuos. Kodėl? Ji yra kiaulė, štai ir viskas. Bet, ir, bet, žinote, juk jūs nepadarysite . . .

⁹² Avinėlis taip nepasielgtų. Jis net nelįstų į tą purvą. Jis nenori su tuo turėti nieko bendra. Tai jo savybės. Suprantate? Jūs galite aprenkti jį tokiais pat drabužiais, bet jis tikrai neis, jis tikrai neis. Išorė neturi reikšmės; svarbu vidus. Taigi, Dievas, būdamas visos gyvybės šaltiniu . . .

⁹³ Nepraleiskite šito. Aš visa savo esybe bandau, kad jūs kai ką pamatytumėte. Suprantate? Tai jūsų gerovei, draugai. Tai jūsų labui. Suprantate?

⁹⁴ Aš neatvykau čia, kad jūs pamatytumėte mane. Aš neatvykau čia dėl to, kad nebuvo kitos vietos, kur vykti. Aš atvykau čia, nes jaučiau, kad aš turiu čia atvykti. Aš jaučiau,

kad ta tarnystė, kurią Dievas man davė, turi būti parodyta čia, tarp žmonių, ir aš stengiuosi, kad jūs pamatytumėte, kas iš tikrųjų dabar yra Dievas. Jis yra Jo pažadėtasis Žodis. Jis visada yra Žodis, ir Jis įrodo Save per savybę, kurią Jis pažadėjo. Tam tikras asmuo, turintis tam tikrų savybių, iškils tam tikru laiku, kaip yra Žodyje, tuomet to asmens, kuris turi iškilti, savybė, įrodo, kas yra šis asmuo.

⁹⁵ Dėl šios priežasties Jėzus turėjo būti Tas, kas Jis ir buvo. Jie turėjo tai matyti. Nenuostabu, kad jie buvo akli. Dalykas . . . Sakoma, nors Jis ir padarė tiek daug stebuklų, tačiau jie negalėjo patikėti, nes Izaijas pasakė: „Jie turi akis ir nemato, turi ausis ir negirdi“. Suprantate? Kiekviename laikotarpyje, ne tik Jo laikotarpyje; bet kiekviename laikotarpyje: „Dievas, daug kartų, įvairiais būdais“, - jie ir toliau tiesiog negali to suprasti.

⁹⁶ Taigi, Jo savybės niekada nepraranda savo galios. Jos visada yra tos pačios. Taigi, atminkite, Jo savybė, Dievo savybė - negali pavesti. Jeigu ji paveda - tuomet Dievas patyrė nesėkmę. Ir Biblijoje pasakyta, Hebrajams 13:8, kad: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Dėl to Jis yra nesikeičiantis Dievas. Koks charakteris buvo pas Jį pradžioje, tokį pat charakterį Jis vis dar turi ir dabar. Kiekvieną kartą, koku būdu Jis veikė, ką Jis darė - tokiu pat būdu Jis tai daro, kiekvieną kartą. Jeigu Jis to nedaro, tuomet Jo charakteris pasikeitė, suprantate, ir Jo savybės parodytų kažką, kas nėra iš Dievo. Suprantate? Taigi mes nežinotume, kur . . .

⁹⁷ Kaip Paulius pasakė: „Jeigu trimitas skleidžia neaiškų garsą, kas žinos, kad reikia pasiruošti mūšiu, jei trimitas skleidžia neaiškų garsą?“ Taigi, jei trimitas turėtų trimituoti: „atsitraukti“, tai ką mes turime daryti - atsitraukti. Jeigu trimitas trimituoja: „pulti“, tai ką mes turėtume daryti - pulti. Bet kas yra Trimitas? Tai Dievo Žodis. Jis įrodo Dievą, ar tai - ar tai yra „atsistoti, atsisėsti, atsitraukti, sudėti ginklus“, kad ir kas tai būtų. Tai Dievo Trimito garsas.

⁹⁸ Ir neaiškus garsas, kai Biblijoje sakoma, kad turėtų įvykti tam tikras dalykas; kas nors sako: „O, tai buvo iš kitos dienos“. Tuomet ten yra neaiškus garsas. Tada jūs nežinote, ką daryti.

⁹⁹ Jėzus pasakė: „Aš turiu galią atiduoti Savo gyvybę ir vėl ją prikelti“. Ten nėra jokio neaiškaus garso.

¹⁰⁰ Moteris tarė: „Mes žinome, kad Mesijas ateis; ir kai Jis ateis, Jis mums pasakys dalykus, kaip Jis tai darė“.

¹⁰¹ Jis atsakė: „Aš esu Jis“. Ten nėra jokio neaiškaus garso. „Aš esu Jis“. M-hm! Amen.

Jie pasakė: „Mūsų tėvai valgė maną tyrlaukiuose“.

¹⁰² Jis tarė: „Jie visi iki vieno - mirę“. Jis pasakė: „Bet Aš esu Gyvenimo Duona, atėjusi nuo Dievo iš Dangaus“. Jokio neaiškaus garso. „Aš esu Gyvybės Medis, iš Edeno sodo“. Ne,

nėra jokio neaiškaus garso dėl to. Tikrai ne. Jokio neaiškaus garso dėl to. Jis buvo aiškus visame, ką Dievas padarė.

¹⁰³ Biblija neduoda jokio neaiškaus garso. Ji, tame skambesyje, įrodo Dievo savybes.

¹⁰⁴ Jėzus Švento Jono 10:37 pasakė: „Jei Aš nedarau Savo Tėvo darbų, kas . . . ir neturiu tos Savo Tėvo savybės, tuomet netikėkite Manimi. Jie yra tie, kurie įrodo Jo savybę Manyje, Jo savybes“.

¹⁰⁵ Nes Tėvas yra Žodis: „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas“, ir Dievo savybė atskleidžiama per Jo pažadą tam laikotarpiui.

¹⁰⁶ Taigi, jeigu Jis būtų gyvenęs Mozės laikais, tai nebūtų suveikę. Ir jeigu Mozė būtų gyvenęs Jo laikais, tai nebūtų suveikę. Jeigu Jis būtų gyvenęs Nojaus laikais, tai nebūtų suveikę, arba jeigu Nojus būtų gyvenęs Jo laikais. Nojus pranašavo apie dalykus tai dienai, ir jo savybė ir ką jis padarė, tai sutapatino jį su Dievo Žodžiu. Mozė padarė tą patį.

¹⁰⁷ Ir štai atėjo Jėzus, ir Žodis, pažadėtas tam laikmečiui, buvo sutapatintas su Jėzumi Kristumi, pagal Žodžio savybę, kuris yra Dievas. Amen.

¹⁰⁸ Šventosios Dvasios išsiliejimas paskutinėmis dienomis ant paprastų žmonių susiejo Dievo savybę su žmonėmis. Jis tai pažadėjo. Tai yra Žodis. Jis pasakė, kad Jis tai padarys. Niekas negali to atšaukti. Jis pasakė, kad Jis tai padarys.

¹⁰⁹ Taigi, visi šie dalykai, kuriuos Jis pažadėjo - tai ką Jis daro. Tai įrodo Jo savybę. Taip, pone. „Netikėkite tuo, netikėkite Mano teiginiais, jeigu Mano savybės nėra iš Dievo“.

¹¹⁰ Taigi, atkreipkite dėmesį į Jono 14:12: „Tas, kas Mane tiki, - Jis pasakė, - turi Mano atpažinimo ženklą, Mano savybes. Tas, kas Mane tiki, darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys“. Tai įrodo, kad Kristaus charakteris yra jame, parodydamas Jo savybes. Amen.

¹¹¹ Aš dabar jaučiuosi gan religingas, nors esu užkimęs. Taip, pone. O, tai bent! Suprantate, čia Tame nėra jokios klaidos! Jo Gyvenimas! „Tas, kas Mane tiki, darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys“. Suprantate, tai parodo savybę.

¹¹² Tą patį Jis pasakė: „Jei Mano charakteris neįrodo Mano tapatybės“, - Dievo Jame, tuomet Jis. . . netikėkite Juo. Taigi, Jis taip pat pasakė, kad Jis bus susitapatinęs tame. Tuomet, jeigu tai neįrodo Jo, tuomet Jis nėra Tas, kuo Jis prisistato.

¹¹³ Ir šiandien, jeigu Kristus neįrodo Savęs, Kristaus savybė įrodo mus, kaip esančius Kristaus, tikinčias Žodžiu. . . Jėzus buvo Žodis, taigi Jis turėjo tikėti Žodžiu. Ir kaip mes galime sakyti, kad esame iš Kristaus, ir neigti kurį nors tos Biblijos Žodį? Kristaus Šventoji Dvasia yra Dievas jumyse, ir kiekvieną

pažada Ji patvirtins su „Amen“. Biblijoje pasakyta: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Dievo Dvasia pasakė: „Amen“. Suprantate?

114 Niekas iš jų nesako: „Ne, tai buvo skirta kitam amžiui; tai buvo skirta tik mokiniams“.

115 „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją kiekvienam kūriniui. Kas nors, kur jis bebūtų pasaulyje, įtikės, šie ženklai, tie patys dalykai, lydės jį“. „Tas pats vakar, šiandien ir per amžius“, - savybės buvo įrodytos.

116 Todėl Hebrajams 1:1: „Dievas daugelį kartų kalbėjo tėvams per pranašus“, - įrodant Kristų, prisikėlusį šiandien, tomis pačiomis savybėmis, kuriomis Jis veikė daugelį kartų. Ar jūs atkreipėte dėmesį? Dievas niekada nekeičia Savo kelių.

117 Senovinėje Biblijoje, kai sapnuotojas susapnuodavo sapną, ir krašte nebuvo pranašo, kuris galėtų pamatyti ar tas sapnas teisingas, ar ne, jie turėjo kitą būdą, kaip tai sužinoti. Jie paimdavo tą asmenį, kuris susapnavo sapną, atveddavo jį į šventyklą. Aarono, kuris buvo vyriausiu kunigu, krūtinės skydelį pakabindavo ant stulpo. Ir tas sapnuotojas papasakodavo tą sapną. Nesvarbu, kaip gerai jis skambėjo, kaip tikroviškai atrodė; jei ant tų akmenų nesušvytėdavo antgamtinė Šviesa, kuri vadinama Urimu ir Tumimu (skaitantys Bibliją supranta); tuomet, nesvarbu, kaip tikroviškai tai skambėjo - taip nebuvo. Dievo nepaprastumas, Dievo charakteris turėjo apreikšti Jo savybes antgamtškai, parodyti, kad Jis sutapatina Save su pranešimu. Amen.

118 Aš kalbu tą patį šį vakarą. Senasis Urimas ir Tumimas dingo, bet Žodis tebėra tas dalykas, kuris nustato Dievo savybes, valandos, kurioje mes gyvename, pažada. Yra Dievo savybės, kurios nustatomos pagal valandos, kurioje mes gyvename, pažada.

119 Tai daro Dievą tokį pat, koks Jis buvo. „Daugelį kartų, - pažvelkite, - įvairiais būdais, Jis kalbėjo tėvams per pranašus“. „Įstatymas ir pranašai buvo iki Jono; nuo to laiko - Dangaus Karalystė“. Atkreipkite dėmesį, „Bet šią paskutinę dieną, - kalba tą patį, ką Jis darė tuomet, - per Savo Sūnų Kristų Jėzų“. „Dievas, daugelį kartų, įvairiais būdais kalbėjo tėvams per pranašus; šią paskutinę dieną, - daro tą patį, - kalba žmonėms (tėvams) per Savo Sūnų Kristų Jėzų“. Prikėlė Jį iš mirusiųjų ir Jis gyvena su mumis, įrodydamas Save, ir išpranašaudamas mums dalykus, kad Jis yra minčių ir širdies ketinimų įžvelgėjas. Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius! „Dievas, daugelį kartų ir įvairiais būdais kalbėjo tėvams per pranašus, bet šiomis paskutinėmis dienomis - per Jėzų Kristų, Savo Sūnų“. Šventojo Rašto neįmanoma iškreipti. Jis yra tikslus.

¹²⁰ Ir kaip aš anksčiau kalbėjau, Dievui nereikia, kad kas nors išaiškintų šį Žodį. Jis pats aiškina Savo Žodį. Kai Jis ką nors sako – tai ir įvyksta, tai ir yra išaiškinimas. Suprantate? Jam nereikia, kad kas nors sakytų: „Na, aš manau, kad tai reiškia *tai*“. Dievas nustato tai pagal Savo Paties išaiškinimą.

¹²¹ Jei pažadas yra skirtas šiai dienai, mes negalime gyventi Liuterio šviesoje, negalime gyventi Veslio šviesoje, mes negalime gyventi nė vieno iš jų šviesoje. Mes turime gyventi Šviesoje, kuri yra pažadėta šiai dienai.

¹²² Kas jeigu Mozė būtų nuėjęs į Egiptą ir pasakęs: „Na, mes pastatysime didelę arką. Mes ruošiamės išplaukti iš šios šalies. Nilo vandenys pakils“? Jie būtų pažvelgę į ritinį; apie tai nėra jokio pažado. Teisingai. Bet, suprantate jis įrodė esąs Dievo pranašas, nes tai, ką jis pasakė, išsipildė, tuomet jie žinojo, kad jis turi Viešpaties Žodį. Faraonas turėjo ietis, bet Mozė turėjo Žodį. Taigi, kai jie atėjo prie jūros, visos ietys nugrimzdo jūroje; ir Mozė pervedė Izraelį per jūrą, sausa žeme, kadangi jis turėjo Žodį, ir jis buvo tos valandos Žodis. Mozė buvo Žodis, apreikštas tai valandai.

Elijas buvo Žodis, apreikštas tai valandai.

¹²³ Kristus yra apreikštas Žodis, ir pažadai, kuriuos Jis davė. „Dar truputį, ir pasaulis Manęs nebematys; tačiau jūs Mane matysite, nes Aš būsiu su jumis, netgi jumyse, iki pasaulio pabaigos. Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite“. Jis pažadėjo tuos dalykus. Kas tai yra? Tai Dievo savybės, parodančios Jo Žodį, kaip Jis tai darė visais laikotarpiais.

¹²⁴ Malachijo 4, Jis pasakė: „Prieš ateinant didžiai ir baisiai Viešpaties dienai, štai, Aš siunčiu jums pranašą Eliją; ir jis vėl atstatys vaikuose tėvų tikėjimą, prieš ateinant tai dienai“. Jis tai pažadėjo.

¹²⁵ Jėzus pasakė, Švento Luko 17-ame skyriuje: „Ir kaip buvo Šodomos dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjime, kai Žmogaus Sūnus bus apreikštas“. Kai apreiškimas atsiskleis, tomis dienomis, kai pasaulis bus kaip Sodoma, kas tai bus? Bus išsipildžiusios to Rašto savybės. Dievas įrodo Save per Savo savybes, tas savybės, kurias Jis visada turėjo. Jis negali to palikti.

¹²⁶ Paskutinėmis dienomis Jis įrodė Save per Savo Sūnų. Atkreipkite dėmesį, kaip Dievas visada tai daro. . . kaip Jis vi- . . . Jis niekada nekeičia Savo veikimo būdo.

¹²⁷ Tie trys vyrai, kurie kalbėjosi ten su Abrahamu, Sodomos dienomis, apie ką mes ką tik kalbėjome.

¹²⁸ Abrahamas buvo žmogus, kuris tikėjo Dievu. Jis priėmė Dievą pagal Jo pažadą. Sarah, jo žmona, buvo šešiasdešimt penkerių metų, Abrahamui buvo septyniasdešimt penkeri, kai Dievas pašaukė jį. Jis pasakė, kad jie turės vaiką; Abrahamas

turės vaiką nuo Saros. Tai galbūt skamba šiek tiek absurdiškai, bet aš įsivaizduoju, kaip ji viską paruošė, mažus batelius, smeigtukus, ir visa kita, kadangi jie ruošėsi turėti kūdikį.

¹²⁹ Po pirmųjų dvidešimt aštuonerių dienų, na, Abrahamas galbūt paklausė Saros: „Kaip jautiesi, brangioji?“

„Jokio Skirtumo“

„Šlovė Dievui, bet kuriuo atveju mes jį turėsime“.

„Iš kur tu žinai?“

„Dievas taip pasakė“.

Praėjo metai. „Kaip jautiesi, brangioji?“

„Jokio skirtumo“.

„Mes vis tiek jį turėsime. Dievas taip pasakė“.

Praėjo penkeri metai. „Kaip tu dabar jautiesi, brangioji?“

„Jokio skirtumo“.

„Bet kuriuo atveju, mes jį turėsime. Dievas taip pasakė“.

¹³⁰ Kas tai buvo? Jis turėjo Dievo pažadą. Jis tikėjo Dievu ir elgėsi kaip Dievas: jis laikėsi pažadėtojo Žodžio. Tai . . .

¹³¹ Praėjo dvidešimt penkeri metai. Batukai pageltonavo, bet ji vis dar turėjo juos. Taigi, jis senas, susikūprinęs, ir jis yra siaubingos būklės; ir Saros iščios - apmirę, ir jis yra nevaisingas. Ir kokia būklė, kurioje jie buvo!

¹³² „Kaip tu jautiesi, Abrahamai, tautų tėve?“ - klausinėjo taip vadinami tikintieji jo draugai.

¹³³ „Na, šlovė Dievui, aš jaučiuosi puikiai. Mes vis tiek turėsime tą kūdikį“. Kadangi jis neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus tikėjimu, atiduodamas Dievui šlovę, nes jis buvo visiškai įsitikinęs, kad tai, ką Dievas pasakė, Dievas yra pajėgus įvykdyti. Amen. Tai yra tikinčiojo savybės.

¹³⁴ Kaip dėl jūsų? Suprantate? Kaip dėl mūsų, Abrahamo vaikų? Ar mes esame susitapatinę su Dievo Žodžiu, kaip pažadu, ar mūsų savybės įrodo, kad mes iš tikrųjų Tuo tikime? Ar, mes tiesiog dvejojame, šokinėjame nuo *čia* ir iki *čia*, ir štai *čia*, spėliojame ir dvejojame dėl To? Tuomet mes nesame krikščionys, mes tik dedamės tikinčiais.

¹³⁵ Bet kai mes iš tikrųjų stovime su tuo pažadu, pastatę savo koją tiesiai ten, ir stovime su Tuo! Abrahamas taip padarė.

¹³⁶ Taigi, mes sužinome, kad vieną dieną jis pamatė ateinančius tris vyrus. Čia Biblijoje pasakyta: „Tai buvo dienos kaitroje“, turėjo būti maždaug apie vidurdienį. Tie vyrai priėjo ir kalbėjosi su juo. Mes suprantame, kad du iš jų nuėjo į Sodomą. Aš manau, kad mes kalbėjome apie tai praeitą vakarą. Vienas iš jų pasiliko su juo.

137 Stebėkite šį Vyra, kurį jis pavadino . . . tą, kuris pasiliko su juo, ką Vyras padarė. Vienas iš jų buvo atpažintas pagal Jo savybę, kad Jis buvo Elohimas.

138 Elohim - pirmasis žodis Biblijoje: „Pradžioje Dievas. . .“ Taigi, bet kuris iš jūsų, mokslininkų, žinote, kad ten, tas žodis *Dievas*, hebrajų kalba reiškia „Elohim“, kuris reiškia: „Visagalis, visa turintis, savaime egzistuojantis“, kuriam nereikia niekieno pagalbos, nereikia niekieno išaiškinimo; Jis daro Savo. Jis yra visa turintis Dievas, visur esantis, viską žinantis, visagalis. Jis yra Dievas.

139 Jis buvo ten. Ir Abrahamas dabar, šis patriarchas, kuris laikėsi Žodžio, žvelgė į šį Vyruką. Ir kai šis Vyrukas buvo atsukęs Savo nugarą į palapinę, Jis paklausė: „Kur tavo žmona Sarah?“

Atsakė: „Ji palapinėje, už Tavęs“.

140 Tarė: „Aš aplankysiu tave pagal tą gyvenimo laiką, ir tu turėsi kūdikį, kurį Aš tau pažadėjau“.

141 Ir Sarah nusijuokė iš to. Ir Tas, kuris kalbėjosi su juo, pasakė jam tai, ką Sarah kalbėjo palapinėje, Jam už nugaros.

142 Taigi, Pradžios knygoje, jūs galite tai perskaityti. Tuomet mes sužinosime, kad Abrahamas, po to, kai šis Vyras įrodė Save. . .

143 Kas tai buvo? Hebrajams 4-ame skyriuje, 12-oje eilutėje sakoma: „Dievo Žodis yra aštresnis, galingesnis nei dviašmenis kalavijas, atpažįstantis širdies mintis ir ketinimus“.

144 Jis žinojo, kad tai buvo Vyras. Jis žinojo, kad krašte nebuvo pranašų, išskyrus jį, ir taigi, Viešpaties Žodis atėjo pas jį. Ir jis buvo pranašas, ir štai Žodis atėjo pas pranašą.

145 Tas pats buvo ir su Jonu Krikštytoju. Keturis šimtus metų nebuvo pranašo. Aš prisimenu. . .

146 Galbūt senasis daktaras Davis sėdi čia, šį vakarą, senasis misionierių baptistų pamokslininkas, kuris pakrikštijo mane į Tikėjimą. Jis ginčydavosi su manimi. Jis sakydavo: „Bili, tu dabar esi tik vaikas. Tu turi klausyti manęs“.

Aš atsakiau: „Gerai, broli Davis, aš klausau“.

147 Jis tarė: „Supranti, Jonas nebuvo pakrikštytas. Taigi jis krikštijo, bet nebuvo pakrikštytas; niekas nebuvo vertas pakrikštyti jį“. Tai gera baptistų teologija. „Ir štai ateina Jėzus, ir tuomet pasakė. . . Jonas pasakė: ‚Man reikia, kad Tu pakrikštytum mane; kodėl Tu atėjai pas mane?‘ Ir Jis tarė: ‚Leisk, kad taip būtų‘“. Jis pasakė: „Ir tuomet, kai jis ‚leido‘ Jam, - pasakė, - supranti, tuomet Jėzus pakrikštijo Joną. Ir kai Jis išlipo iš vandens, tada atsivėrė dangūs ir Jis pamatė Dievą, balandžio pavidalu, nusileidžiantį ant Jo, pasakė: ‚Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, Kuriame Man patinka gyventi‘“. Bet ne, nesiginčijant su daktaru Davisu, bet jis klydo.

148 Suprantate, Jonas buvo pranašas, ir Žodis visada ateina pranašui. Taigi, jeigu Žodis buvo tapęs kūnu, Jis bet kuriu atveju turėjo ateiti pas pranašą; kadangi jis liudijo apie Žodį, ir pati jo savybė įrodė jį, esant tuo. Štai ateina Žodis, taigi kas dabar įvyko? Iš karto, kai jis veidas į vedą susitiko su Jėzumi, Jonas tarė: „Man reikia, kad Tu pakrikštytum mane; kodėl Tu ateini pas mane?“

149 Jėzus atsakė: „Leisk, kad taip būtų, nes taip mums dera (dera mums) įvykdyti visą teisumą“. Jonui, esant pranašu; Jam – esant Žodžiui. Jis buvo Auka, ir Jis ruošėsi įžengti į Savo žemišką tarnystę, ir auka, prieš ją pateikiant, turėjo būti nuplauta. Ir Jonas pakrikštijo Jį, nes jis žinojo. „Leisk, kad taip būtų, nes taip mums dera įvykdyti visą teisumą“. Auka, prieš pristatant, turėjo būti nuplauta, ir todėl Jonas pakrikštijo Jį. Tai ne Jėzus krikštijo Joną. Jonas pakrikštijo Jėzų. „Leisk, kad taip būtų“.

150 Atkreipkite dėmesį, čia buvo Abrahamas, ir jis turėjo Viešpaties Žodį. Viešpaties Žodis atėjo pas jį. Jis buvo pranašu. Ir štai dabar ateina Žodis. Jis pavadino jį „Abrahamu“, ne *Abramu*.

151 Keletą dienų prieš tai jis buvo Abramas—buvo Abramas, dabar jis yra Abrahamas. Jo žmona buvo Sara, dabar ji yra „Sarah“, ne S-a-r-a; S-a-r-a-h. Ne (A-b-r-a-h-a-m) A-b-r-a-m, bet A-b-r-a-h-a-m, Abrahamas.

152 Ir šis Vyras įrodė Save, kai Jis pasakė: „Abrahamai!“ O, tai bent!

Abrahamas pasakė: „Elohim!“

153 Čia yra Žodis ir pranašas, kartu, abiejų savybės įrodytos.

154 Elohimas, Jis paklausė: „Kur tavo žmona Sarah?“

155 Atsakė: „Ji palapinėje, už Taveš“. Ir...Tuomet įvyko stebuklas. Elohimas! Abrahamas pavadino Jį „visa turinčiu, Visagaliu, visa galinčiu Dievu“.

156 Jėzus pasakė, kai Jis buvo žemėje, Jis padarė tą patį dalyką, kaip ir Elohimas. Tai įrodė Jo savybę - esant Dievu.

157 Ir prieš tai, Jis pasakė: „Paskutinėmis dienomis, tiesiog prieš ateinant žmogaus Sūnui, kai Jis bus apreikštas, visa tai vėl įvyks, kaip tai buvo Sodomoje“. Elohimas tarp Savo žmonių, Visagalis Dievas! Tai, ką sako Raštas. Elohimas tarp žmonių!

158 Jau keturiasdešimt metų Jis krikštija mus Šventąja Dvasia - Elohimas, Dievas! Ir bažnyčia... .

159 Pažvelkite, Abrahamas matė ženklą, kitą pašaukimą; ženklą, pašaukimą; pašaukimą, ženklą; laukiant to pažadėtojo sūnaus. Bet paskutinis ženklas, kurį jis matė, paskutinis pasirodymas, paskutinis Dievo apsilankymas, prieš tai kai pasirodė pažadėtasis sūnus, buvo Elohimas žmogaus kūne. Tada atėjo pažadėtasis sūnus.

¹⁶⁰ Ir Abrahamo Sėkla laukia pažadėtojo Sūnaus - Jėzaus Kristaus. Ir jie matė ženklus, Sventosios Dvasios išliejimą, kalbėjimą kalbomis, Dievišką išgydymą ir taip toliau. Bet kai bus apreikštas Žmogaus Sūnus, Elohimas sugriš atgal pas karališkąją Abrahamo Sėklą ir parodys tą patį, ką Jis parodė tą dieną, amen, Elohimas, kaip ir buvo! Kodėl? Tai bus Dievo savybė.

¹⁶¹ Taigi, jeigu Kristus buvo Dievas: „Dar šiek tiek, ir pasaulis Manęs daugiau nebematys; tačiau jūs Mane matysite, nes Aš būsiu su jumis, netgi jumyse, iki užbaigimo, iki pabaigos. Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite“.

¹⁶² Jėzus pasakė tai Luko 17-ame skyriuje. Gerai, kai mes tikime ir matome šias paskutines dienas, ši situacija turi vėl suveikti.

¹⁶³ Todėl, Hebrajams 1:1 „Dievas, daug kartų per pranašus įrodė Save, šiomis paskutinėmis dienomis įrodė Savo Sūnaus prisikėlimą iš numirusių“, suteikdamas Bažnyčiai tas pačias savybes, kurią turėjo Jis, tiksliai patvirtindamas Hebrajams 13:8.

¹⁶⁴ Iš to neišpešite nė vienos plunksnos. Tai erelio plunksnos. Jos išlieka tvirtos, nes jos yra dangiškojo paukščio. [Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . jie maitinasi erelio maistu.

¹⁶⁵ Taigi, mes pastebime, kad „Daug kartų, įvairiais būdais Jis kalbėjo tėvams per pranašus, paskutinėmis dienomis - per Savo Sūnų Jėzų Kristų, prikeldamas Jį iš numirusių“. Ir štai Jis tarp mūsų, po dviejų tūkstančių metų, tas pats Jėzus, ne vienas iš pranašų; Jėzus, aleliuja, prisikėlęs Dievo Sūnus!

¹⁶⁶ Vieną dieną Jėzus pasakė: „Pikta ir svetimaujanti karta ieško ženklo, ir jie gaus ženklą“. Pikta ir svetimaujanti karta. Kada pasaulis kada nors buvo labiau nedoras, ar svetimaujantis ir iškrypęs nei dabar?

¹⁶⁷ „Kaip tai buvo Jonos dienomis, kai Jona buvo banginio pilve tris dienas ir naktis, taip ir Žmogaus Sūnus turi būti žemės širdyje tris dienas ir naktis“.

¹⁶⁸ Tada „nedora ir svetimaujanti karta“ turėjo gauti ženklą. Kokios rūšies ženklą? Prisikėlimo ženklą. Ir mes jį turime šiandien, po dviejų tūkstančių metų, Jis tebėra gyvas. Jis yra tarp mūsų, ši vakarą, tas pats vakar, šiandien ir per amžius, įrodantis Save pagal Dievo savybes, šią dieną išreiškiantis Žodį, kur Jis pažadėjo, kad tai darys. Amen.

¹⁶⁹ Štai yra Žodis. Ar dabar jūs patikėsite ženklų? Tai sekantis dalykas, paskutinėmis dienomis - Jo atpažinimas pagal Jo Sūnų. Atkreipkite dėmesį.

¹⁷⁰ Dievas daugelį kartų kalbėjo Mozei. Pakartoto Įstatymo 18:15 pasakyta: „Viešpats, jūsų Dievas, prikels Pranašą, panašų į Mane“. Dabar žiūrėkite. Tai Žodis. Tai yra Žodis. Tai buvo Dievas. Tai nebuvo Mozė. Iš kur Mozė galėjo tai žinoti? Jis buvo

žmogus. Bet Dievas, kalbėdamas per Mozę, pasakė tai. Ar jūs tikite tuo? Gerai.

171 Taigi, atkreipkite dėmesį į Jėzų, stebėkite kaip Jo—Jo savybės įrodė, kad šis pažadėtas Žodis yra tiesa. Jis tikrai tai padarė. Jis buvo atpažintas pagal šią savybę, apie kurią Možė sakė, kas Jis bus.

172 Daugelis iš jų, kaip ir šiandien, jie nori matyti kokį nors didį lyderį. „O, tai filosofijos daktaras *toks ir toks*. Jis iš Hartfordo universiteto“. Arba: „Jis iš kokio nors didingo, kažkur ten“. Tai nėra Dievo atpažinimas. Ne, ne. Nė dalelytės iš to. Žodis, štai kas įrodo Dievą. Suprantate?

173 Jėzus nebuvo mokslininkas, nei Jis buvo kunigas, nei Ji buvo rabinas, pasauliui. Pasauliui - Jis buvo atsiskyrėlis.

174 Tačiau Dievas per Jį patvirtino Savo Žodį, kuris Jį ir padarė Emanueliu. Toks buvo Jo atpažinimo įrodymas. Taigi, čia, Jėzus tiksliai atitiko tai, ką Dievas daugelį kartų kalbėjo per Mozę, apie tai, ką Jis darys.

175 Taigi, stebėkite, kai Jis susitiko su Petru, kaip mes dramatinizavome tai praeitą vakarą, kai Jis sutiko Petrą ir pasakė Petru, koks buvo jo vardas. Šis ženklas įrodė Petru, Jo, kaip Mesijo, tvirtinimą, nes Žodis pasakė: „Viešpats, jūsų Dievas, iškels pranašą“.

176 Ir atėjo Petras, kuris tuomet buvo Simonas, atėjo ten, kur Jis buvo. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Tavo vardas yra Simonas, ir tu esi Jonos sūnus“. Tai įrodė Kristaus savybę, esant Žodžiu, kurį pažadėjo Možė. Petras atpažino, kad šis ženklas įrodė Jėzų kaip Mesiją. „Dievas buvo Kristuje“ - patepimas paskutinėms dienoms. Natanaeliui . . . Prisiminkite, Jis pasakė Simonui jo vardą.

177 Taigi, žiūrėkite, Natanaeliui Jis papasakojo, ką jis buvo padaręs. „Tu buvai po medžiu, kai Aš tave pamačiau“. Tai įrodė Jį, esant Mesiją.

178 Pasakė: „Tu esi Dievo Sūnus. Tu esi Izraelio Karalius“. Jis buvo atpažintas pagal pažadėtojo Žodžio savybę, kad Jis bus Mesijas. „Viešpats, tavo Dievas, iškels Pranašą“.

179 Nedidukei moteriškei prie šulinio, Jis pasakė jai, kas ji buvo, ir tai įrodė Jį kaip tą pažadėtąjį Mesiją. Suprantate?

180 Jo charakteris, Jo savybės buvo įrodytas Žodis. Jo savybės parodė, kad Žodis buvo Dievas, taigi tai buvo Dievas, apreiškėtas Kristuje. Taigi, stebėkite tai. Atkreipkite dėmesį.

181 Petru, Petras atpažino Jį, kaip buvo pasakyta jo vardas. Natanaelis atpažino Jį, kai jam buvo pasakyta tai, ką jis padarė. Moteris atpažino Jį, kai jai buvo pasakyta kas ji buvo. Kas jis . . . kuo *jis* buvo; ką *jis* padarė; ir kas *ji* buvo. Jis įrodė Savo, kaip Mesijo savybę, kokia ir turėjo būti Mesijo savybė.

182 Pažvelkite į moteriškę, kuri pasakė tą patį. „Pone, aš suprantu, kad Jūs esate pranašas. Mes jau šimtus metų neturėjome pranašo. Mes turėjome daugybę bažnyčių, užtektinai bruzdesio ir denominacinių skirtingumų, bet mes neturėjome pranašo jau šimtus metų. Mes žinome, kai ateis Mesijas, tai, kas įrodys Jį“.

183 Jis atsakė: „Aš esu Tas, kuris su tavimi kalba“. Nieko neaiškaus apie tai: „Aš esu Jis“. Tai įrodė Jį.

184 Moteris, turėjusi kraujoplūdį, atpažino Jį, Žodį. Kaip? Pagal tai, ką Jis padarė, kai jos tikėjimas palietė Jį. Jis atsisuko ir paklausė: „Kas palietė Mane?“ Jis žinojo, kad kažkas įvyko. Tai įrodė Jėzų kaip Mesiją.

185 Ji patikėjo tuo, ir ji pasakė: „Jeigu aš galėčiau paliesti Jo drabužį, aš pasveikčiau“.

186 Ir iš karto, kai tik ji palietė, Jis atsisuko ir paklausė: „Kas dabar palietė Mane?“ Ir visi tai neigė. Bet Jo, kaip Mesijo savybė. . .

187 Amen! Aš tikiuosi, kad jūs tai matote, susirinkimas. Klausykites, nes mes užbaigiame.

188 Štai ji palietė Jį. Ten galbūt buvo šimtai, bandančių Jį paliesti. Petras net papriekaištavo Jam, tarė: „Na, visi jie liečia Tave“.

189 Jis atsakė: „Taip, bet kažkas palietė Mane kitaip“. Tai tas skirtumas, tas tikėjimo prisilietimas. Suprantate? Pasakė: „Kažkas palietė Mane. Tai buvo kitoks prisilietimas. Aš tapau silpnas. Iš Manęs pasitraukė tvirtybė. Iš Manęs išėjo jėga“. Taigi, štai Jis stovi.

190 Taigi, net Jo Paties mokinys sakė, kitais žodžiais: „Tu kalbi—kalbi lygtai Tu būtum nusikaltęs asmuo. Na, žmonės, visi Tave liečia“.

191 Stebėkite Jį, stebėkite dabar Jo atpažinimą. Jis apsisuko, pažvelgė per minią. Jis iš karto išskyrė ją. Ji daugiau nebegalėjo slėptis. Jis pasakė jai apie jos būklę, ir tarė: „Jos tikėjimas išgydė ją“.

192 Tuo, ji žinojo, kad Hebrajams 4:12 „Žodis išvelgia širdies mintis bei ketinimus“. Jo savybė įrodė Jį kaip „Dievo Žodį, tapusį kūnu ir gyvenantį tarp mūsų“. Amen.

193 Aš manau, kad tas pats dalykas įrodo Jį ši vakarą, prisikėlusį Jėzų Kristų, gyvenantį tarp mūsų ši vakarą, tą patį vakar, šiandien ir per amžius. Taigi, kadangi Hebrajams 13:8 yra tiesa, Jo savybė įrodo Jį šiandien, kaip ir tada, tokiu pat būdu.

194 Pažvelkite į Kleopą ir juos, po prisikėlimo. Jėzus įrodė Save pagal tai, kaip Jis laužė duoną, kaip Jis padarė tokiu pat būdu, koku Jis tai darė prieš nukryžiuvimą. Ir jie. . . Tai įrodė Jo savybę, nes Jis padarė tai tokiu būdu.

195 Taigi, jeigu Jis būtų čia ši vakarą, kaip Jis įrodytų Save? Tiesiog kaip Jis padarė tai vakar, nes Jis yra toks pat šiandien, ir bus per amžius. Tai yra įrodymas. Hebrajams 4, ketv- . . . 14 ir 15: „Jis dabar yra . . .“ Sako, „Jis yra mūsų Vyriausiasis Kunigas, kuris atjaučia mūsų silpnybę“. Jis yra mūsų Vyriausiasis Kunigas, tiesiog dabar. Po Jo prisikėlimo, po Jo mirties, po Jo palaidojimo, po Jo prisikėlimo, po Jo pakilimo, amen, Jis tebėra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, Vyriausiasis Kunigas, kuris gali atjaušti mūsų silpnybę. Amen. Jis yra toks, tiesiog dabar, kiekvienam čia esančiam vyrui ir moteriai, kurie patikės tuo. Jis yra mūsų Vyriausiasis Kunigas, tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

196 Jis gyvas visada. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Jo savybės nuolatos įrodo Jį, kad Jis yra toks pat, koks Jis buvo, kai gyveno žemėje. Jis tebegyvena čia, ši vakarą, Šventosios Dvasios pavidalu. Jis visada gyvas. Ir Jo savybės seka paskui Jį, kaip tai buvo visada, jei Jis tebėra gyvas.

197 Aš esu dėkingas ši vakarą, kad „Dievas daugelį kartų ir įvairiais būdais kalbėjo tėvams per pranašus, šiomis paskutinėmis dienomis - per Savo Sūnų Jėzų Kristų“.

198 Tai bent, nežinojau, kad aš taip ilgai kalbu. Aš pamiršau dėl viso šito. Atsiprašau. Aš tiesiog. . . Aš užbaigsiu.

Pasimelskime.

199 Dangiškasis Tėve, didis gailestingas Dieve! Viešpatie, aš— aš. . . gal aš per daug kalbu. Aš meldžiu, Dieve, jeigu aš tai padariau, Tu atleisk man. Bet, Viešpatie, aš negaliu prašyti atleidimo už tai, ką aš pasakiau. Aš tik kalbėjau tai, ką Tu esi pasakęs čia Savo Žodyje.

200 Taigi tik žodis ar du iš Taveš, Viešpatie, galbūt visi čia esantys pamatys tai ši vakarą. Vargšai, ligoti žmonės bus išgydyti, kai jie pamatys, kad Tu tebesi mūsų didis Vyriausiasis Kunigas. Aš meldžiu Tave, Viešpatie, kad per šias keletą minučių, Tu vėl atgaivęs šią Žinią, paverstum realybe. Tai, ką aš pasakiau per Žodį, te Tavo savybė įrodo Tave, esantį tarp mūsų, ši vakarą, kad Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius, nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

201 Tiesiog minutėlę dabar. Mes, aš— aš tik šiek tiek užtrukau, bet ar jūs visi galėtumėte pakentėti tiek, kad galėtume pravesti maldos eilę penkiolika, dvidešimt minučių? Jei galėsite, pakelkite savo ranką, sakydami: „Mes. . .“ Gerai, ačiū— ačiū. Pažadėjau jus išleisti devynias trisdešimt. Dabar jau tas laikas; liko dvidešimt minučių. Taigi, jeigu jūs duotumėte man dešimt minučių, aš paskubėsiu.

202 Pažiūrėkime, kokias maldos korteles jie išdalijo šiandien? [Brolis sako: „Raidė O“—Red.] Raidė O? Ką gi, nuo ko mes

pradėjome praeitą vakarą, nuo pirmo, pirmo? [„Aš manau, kad buvo pirmas.“] Taip, aha.

203 Ir tuomet mes, praeitą vakare, mes tiesiog... Šventoji Dvasia... Šiandien aš klausiausi ir kartojau, kas buvo pasakyta. Kai kurie iš jų yra prancūziški vardai, aš buvau... Šventoji Dvasia; vienintelis būdas, kaip aš galėjau tai padaryti, tiesiog laukti ir žiūrėti.

204 Suprantate, kartais, kai jūs matote regėjimą, jis turi būti atskleistas ir išaiškintas. Jis yra išaiškintas. Regėjimas, tai lyg jūs—jūs pamatote avį, tai gali reikšti vilną. Suprantate, jūs taip pat turite turėti jo išaiškinimą, suprantate, ir apsukti tą regėjimą ir išaiškinti jį.

205 Ir aš pastebėjau vakar vakare, kad aš—aš negalėjau išstarti tu prancūziškų vardų, turėjau juos išstarti paraidžiui.

206 Afrikoje ir aplink tuos hotentotus, pagonis ir kitus dalykus, Jam reikėjo išstarti jų vardus paraidžiui, pasakyti jiems, kas jie buvo, išstarti visai paraidžiui jų kalba. Jie, jie žinotų, kas tai buvo, vos tik jūs paraidžiui tai pasakytumėte. Bet, suprantate, bet Jis žino visas kalbas. Jis yra Amžinasis Dievas.

207 Pradėkime šį vakarą nuo, tarkime, septyniasdešimt penkto, iki šimtojo, raide O. Ar O, ar tai, ką jis pasakė? Aš... [Brolis sako: „Taip. O“—Red.] Raidė O, O. Taip. Gerai. Kas turi maldos kortelę numeriu septyniasdešimt penki, leiskite pamatyti ją? Raidė O, maldos kortelė O, septyniasdešimt penki, pakelkite savo ranką, kas ją turite. Raidė O. Gerai. Ateikite tiesiai *čia*. Septyniasdešimt penktas, aštuoniasdešimtas, aštuoniasdešimt penktas, devyniasdešimtas, devyniasdešimt penktas, šimtas, ateikite *šiuo* keliu, jei panorėsite. Gerai, tai, išrikiuokite tiesiai *čia*, greičiau, nes mes neturėsime laiko. Aš tiesiog pasitikėsiu, kad jūs tai padarysite.

208 Pažvelkite į savo maldos kortelę. Pažvelkite į savo kaimyno maldos kortelę. Koks... Ir jeigu kas nors yra luošas, perkelkite jį tiesiai į maldos eilę. Taigi, jeigu jie turi raidę O, tiesiog O, septyniasdešimt-...

209 Nuo septyniasdešimt penkto iki šimto, išrikiuokite tiesiai *čia*, jei norite. Kur jūs bebūtumėte, balkonuose, ar kur nors, nusileiskite dabar, ir kaip galima greičiau ateikite į eilę, jei norite, kad sutaupytime laiko.

210 Taigi, likusieji iš jūsų *čia*, kurie neturite maldos kortelės, ar pakeltumėte ranką ir pasakytumėte: „Aš neturiu maldos kortelės, broli Branhamai, bet aš tikiu“? Pakelkite savo rankas.

211 Dabar atsiminkite, aš kalbėsiu jums apie Vyriausiąjį Kunigą. „Jis yra Vyriausiasis Kunigas, kurį gali atjausti mūsų silpnybės“. Jis yra *Jehova-Jireh*: „Viešpaties parūpinta auka“. Jis yra *Jehova-Rafa*: „Viešpats, kuris išgydo visas tavo ligas“. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Jis yra *Jehova-*

*Manasė. Priedanga, skydas, mūsų ramybė, Jis tebėra. Na, kiek iš jūsų tiki, kad visi šie išperkantieji Jehovos vardai buvo pritaikyti Jėzui? [„Amen.“] Žinoma, Jis turėjo būti. Jei Jis—jei Jis. . . Na, jie yra neatsiejami, taigi Jis turėjo būti jais visais. Ir jeigu Jis vis dar yra Jehova-Jireh, Jis yra Jehova-Rafa. Jeigu Jis yra Jehova-Jireh. . . Jis yra *Jehova-Jireh*, yra „Viešpaties numatyta auka išgelbėjimui“, tuomet Jis yra *Jehova-Rafa*, kuris „išgydo visas mūsų ligas“. Amen. Išgydymas gali ateiti tik iš Dievo.*

²¹² Gerai, kol žmonės išsirikiuoja į eilę; aš neturiu laiko pažiūrėti, kas jie yra ir kokie jie yra. Bet dabar, visi ten, kurie žinote, kad aš jūsų nepažįstu, pakelkite ranką, pasakykite: „Man reikia Dievo. Bet tu manęs nepažįsti, broli Branhamai, bet man reikia Dievo. Aš tiesiog pakelsiu savo ranką“.

²¹³ Dabar, jei tik jūs nurimtumėte kelioms minutėms, stebėkite, būkite atsargūs, būkite tylūs. Taigi, kai aš sakau: „būkite tylūs“, aš neturiu omenyje. . . Jeigu Viešpats ką nors padarys, jūs norėsite pašlovinti Viešpatį; tai yra šlovinimas. Bet, ką aš turiu omenyje: „tiesiog atsistoti ir bėgioti aplink“, jūs žinote, kad tai yra nepagarbu. Suprantate? Ir Šventoji Dvasia yra labai baikšti, labai baikšti. Suprantate? Tiesiog bet kas panašaus į tai, tiesiog palieka mane, ir aš tiesiog turiu vėl kovoti, suprantate. Bet jeigu jūs klausysite!

²¹⁴ Jūs pamenate Jo pirmąjį pažadą? „Padaryk taip, kad žmonės patikėtų tavimi, ir tuomet būk nuoširdus, niekas neatsilaikys prieš maldą“. Jūs pamenate tai? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Teisingai. Ir tai. . . Aš dar nemačiau, kad tai pavestų, ir tai nepaves. Tai yra Dievas.

²¹⁵ Taigi, mes paskubėsime su maldos eile, mes leisime praeiti kiek galima daugiau, dėl žmonių. Bet jūs, kurie turite maldos korteles ir nesate pašaukti ši vakarą, laikykite savo korteles, mes pakviesime jus. Gerai.

²¹⁶ Taigi, jūs, esantys ten, ir neturintys maldos kortelių, prisiminkite. Arba jūs, ten, ar jūs turite maldos korteles, ar ne, tiesiog tikėkite, kad Jis yra čia, kaip Hebrajams 4 skyriuje. „Jis yra Vyriausiasis Kunigas, kuris gali atjausti mūsų silpnybę“. Pažiūrėkite, ar Jis išlieka. . . Pažiūrėkite, ar Jehova pateikė Save tarp Savo žmonių, kaip Jis padarė Sodomos dienomis. Gerai.

²¹⁷ Gerai, pone. Taigi, dabar melskimės, būkime tikrai pagarbūs. Taigi atminkite, Dievo Žodis yra daugiau, nei kas nors galėtų pasakyti. Taigi, šis vyras čia, aš—aš jo nepažįstu. Ir manau, jis yra. . . Jūs man nepažįstamas, ar ne, pone? [Brolis atsako: „Taip“—Red.] Jūs man nepažįstamas. Mes žinome vieną dalyką, kad mes abu vieną dieną turėsime stovėti Dievo Akivaizdoje; kaip žmonės, mes turėsime susitikti Ten. Tai mūsų pirmas susitikimas.

²¹⁸ Taigi, jeigu jūs prieitumėte čia, jeigu jūs sergate, aš nežinau; tai gali būti kas nors kita, suprantate. Bet jei aš—jei aš uždečiau

ant jūsų rankas, sakysiu: „Šlovė Viešpačiui! Eikite, būkite sveikas“. Viskas gerai. Jūs galėtumėte tuo patikėti. Bet kas, jeigu Jis pasakytų, kas su jumis negerai? Taigi, suprantate, tai skirtinga, tuomet jūs žinote, kad tai įrodo jo savybę. Suprantate, tai nebūtų mano savybė. Aš esu žmogus; aš nieko apie jį nežinau. Aš tiesiog pasakyčiau: „Aš tavęs nepažįstu“. Jis manęs nepažįsta. Bet ką tai padarytų? Tai įrodytų Jėzaus Kristaus savybę, to paties vakar, šiandien ir per amžius. Žinodamas, kad tai negaliu būti aš, negaliu būti aš, nes aš nepažįstu žmogaus. Aš pakelsiu savo ranką; *čia* yra Žodis. Suprantate? Aš jo nepažįstu. Jis nepažįsta manęs. Bet Jėzaus Kristaus savybė. . .

219 Jei Jėzus stovėtų čia, o jis - sergantis, jeigu jis sakytų: „Viešpatie Jėzau, išgydyk mane“, ką Jėzus jam atsakytų? „Aš jau tai padariau“. Ar tai tiesa? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

220 „Jis buvo sužeistas už mūsų nusikaltimus; Jo rėžiais mes buvome išgydyti“. Visas atpirkimas, kurį kada nors mes galime turėti, buvo išspręstas Kalvarijoje. Nuo to laiko, tai tikėjimas - patikėti užbaigtu darbu. Ar taip? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Gerai.

221 Taigi, dabar, jei Jėzus yra gyvas, ir aš kalbėjau apie Jo Žodį. . . Štai taip, grįžtame prie to paprastumo ir tikėjimo, tikint Jo Žodžiu. Kai Jis susitiko su manimi tą vakarą, Jis pasakė: „Įvyks tai, kad tu ten žinosi jų širdžių paslaptis. Jie nepatikės tuo pirmuoju rankos ženklu, bet jie turės patikėti šiuo“. Suprantate? „Jie to nepadarys, tuomet kraujas prakeiks žemę“.

222 Tiesiog kaip Mozės laikais. Pasakė: „Nepatikės tais dviem ženklais, tuomet užliesiu krauju žemę“, suprantate: „užliesiu žemę vandeniu, jis taps krauju“.

223 Taigi, tiesiog, kad sužinoti, jei aš tik pamatysiu, kokia yra jūsų bėda, to pakaktų ir leistų jums patikėti, ar ne? [Brolis sako: „Žinoma“—Red.] Žinote, tai turėtų būti Asmens savybė, apie kurį aš kalbu - Jėzaus Kristaus.

224 Vyras, kaip aš ką tik pažvelgiau į jį, atsitraukia. Jis yra šešėlyje. Nėra nieko, kuo medicina galėtų padėti šiam vyrui. Jis yra mirštančiojo būklėje. Teisingai. Jam buvo atlikta operacija, ir tai buvo prostatos operacija. Ir tai vėžys, ir tas vėžys yra išsibarstęs po visą jūsų kūną. Jei tai tiesa, pakelkite savo ranką. Vien tik Dievas gali jį išgydyti. [Brolis sako: „Aleliuja! Aleliuja! Aleliuja!“—Red.] Bet, pažvelkite, aš noriu jums kai ką pasakyti, pone. Tas velnias galbūt paslėpė tai nuo gydytojo peilio, bet jis negali pasislėpti nuo Dievo. Ar jūs tikite tuo? Ar jūs tikite tuo? [„O! O!“] Tuomet aš meldžiu to, Jėzaus Kristaus Vardu, tegul tas dalykas palieka jį, te žmogus gyvena. Nieko; tiesiog nusilpau. Gerai.

225 Jūs ir aš esame nepažįstami vienas kitam, susitiko vyras ir moteris. Taigi, kaip vyras, aš jūsų nepažįstu. Ir tikriausiai,

kaip moteris, jūs nepažįstate manęs; ne daugiau, kaip jūs matėte mano vardą ar nuotrauką, ar kažką panašaus. Bet mes nepažįstame vienas kito. Tai mūsų charakteristikos. Mes nežinome vienas kito savybių. Bet Kristaus savybė, - Jis yra Žodis, ir Žodis yra pažadėtas šiai dienai. Jūs girdėjote mane apie tai kalbant. Tuomet Jo savybės įrodys Jį čia. Ne aš įrodysiu Jį. Aš jūsų nepažįstu. Jūs suprantate. Ar mūsų—mūsų susirinkimas tai supranta? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Suprantate? Aš esu—aš esu vyras. Aš tik jūsų brolis.

²²⁶ Kaip moteris prie šulinio, pasakyti, kad kažkas negerai, kažkas su jumis negerai, ar ko jūs norite, ar dėl ko jūs čia esate. Te Dievas būna to teisėjas. Jūs kenčiate nuo anemijos. Tai tiesa, ar ne? [Sesuo sako: „Taip“—Red.]

²²⁷ Aš—aš nuolat pataikau į tai, kažkas galvoja, kad aš atspėjau tai. Aš nespėliuju to. Ne. Kartkartėmis aš jaučiu tai, kai kas nors galvoja taip. Jūs dabar negalite paslėpti savo minčių. Taigi, čia kažkur, aš žinau, sėdi du tikri užkietėję skeptikai. Suprantate? Taigi, dabar atminkite, aš taip pat galiu pasakyti jūsų vardą, Dievas gali, taigi jūs nustokite taip galvoti. Leiskite man jums parodyti.

²²⁸ Pažvelkite čia, ponია. Pažvelkite į mane. Aš nežinau, ką Jis jums pasakė, bet aš—aš žinau, kas Jis yra. Ir tai Jo savybės įrodymas. Taip, tai anemija, kraujas, vanduo.

²²⁹ Taigi, čia, čia kažkas yra. Pažiūrėkime, ar jie galvoja, kad tai yra spėliojimas. Turite vaiką, už kurį jūs meldžiatės, tai čia. [Sesuo sako: „Taip“—Red.] Teisingai. Tai yra gerklėje, [„Taip“.] tonzilės, adenoidai. Juos ruošiasi operuoti. Ar ne taip? [„Taip“.] Paimkite šią nosinaitę ir uždėkite ją, ir tikėkite. [„Taip“.] Neabejokite. Operacijos neprireiks. Dabar tikėkite visa savo širdimi.

²³⁰ Kaip laikotės? Dalykas tame, dėl moters, kuri yra čia, kad jūs esate dėl kažko labai išsigandusi. Jūs bijote, kad apgamas virto vėžiu. U-uh, u-uh. Dabar eikite, tikėdama, ir taip nebus. Tiesiog eikite, tikėdama visa savo širdimi. Savybės, ne mano; bet Jo!

²³¹ Ar dabar jūs tikite? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Tai turėtų leisti patikėti kiekvienam. [„Amen!“]

²³² Taigi, aš jūsų nepažįstu. Aš esu jums nepažįstamas. Dievas jus pažįsta. Ar jūs tikite, kad...? Jūs žinote, kad aš jūsų nepažįstu, ir jūs žinote, kad jūs nepažįstate manęs, ar jūs tikite, kad ši Dvasia, kuri kalba, negali būti mano Dvasia? Kadangi aš, kaip žmogus, jūsų nepažįstu. Bet pažadėto Žodžio savybė yra - Žodis, kuris aštresnis už dviašmenį kalaviją, ir atpažįsta širdies mintis bei ketinimus.

²³³ Jūs labai sergate. Jūs turite moterišką problemą, kuri buvo iščiose, ir tose iščiose buvo vėžys. Ir jūs nuėjote, ir turėjote kažkokį gydymą, tai buvo gydymas, naudojant radį, ir vienintelis

dalykas, kurį jis padarė, tai išsklaidė jį po visą jūsų kūną. Ir jūs—jūs mirsite, jei Dievas jūsų neišgydys. Tai tiesa. Ar dabar jūs tikite, kad Jis jus išgydys? [Sesuo atsako: „Taip“—Red.] Te Dangaus Dievas sudraudžia tą velnią, kuris slepiasi nuo gydytojo. [„O!“] Jis galbūt pasislėpė nuo radžio, bet ne nuo Šventosios Dvasios. Eik, tikėkite Juo dabar, sese. Visiškai neabėjokite, bet tikėkite.

²³⁴ Ar jūs tikite, kad Dievas gali išgydyti tą astmos būklę, ir padaryti jus sveiką? [Brolis atsako: „Taip“—Red.] Jūs tuo tikite? Tuomet eikite savo keliu džiūgaudamas, sakydamas: „Ačiū Tau, Viešpatie. Aš tikiu, kad su mano astma baigta“.

²³⁵ Kaip laikotės? Jūs esate nervinga. Jau ilgą laiką jūs buvote nervinga. Ten, dėl to atsirado opą jūsų skrandyje, kas ir sukelia jums—jums skrandžio problemą. Ir jūs norite... Jūs norite valgyti savo vakariene? Ar jūs padarysi tai, ką aš paprašysiu jūsų padaryti? Eikite, valgykite, Viešpaties Jėzaus Vardu.

²³⁶ Ar jūs tikite visa savo širdimi? [Sesuo atsako: „Tikiu“—Red.] Atrodo, kad jūs esate labai puiki jauna panelė. Ar jūs tikite mane, kad esu Jo tarnas? [„Amen“.] Ar jūs tikite, kad tai galėtų būti Jo savybės čia, kad... Pats Žodis, ir šios dienos pažadas: „Darbus, kuriuos Aš darau, darysite jūs taip pat darysite“? [„Amen“.] Aš negaliu išgydyti. Jis jau tai padarė; bet Jo savybė parodo Jį, gali pasakyti, kas su jumis yra negerai. Jūs turite moterišką problemą, moteriška problema. [„Taip, pone“.] Ar tikite, kad Dievas dabar ją išgydo? [„Taip. Amen“.] Eikite savo keliu, tai daugiau jūsų nebevargins. Tikėkite visa savo širdimi.

²³⁷ Ar jūs tikite, kad esu Jo tarnas? [Sesuo atsako: „Taip, pone“—Red.] Jei Dievas man pasakys, kokia jūsų problema, ar jūs patikėsite, kad tai yra Jėzaus Kristaus savybė? Tai yra jūsų nugaroje. Daugiau jos nebėra. Eikite, tikėkite visa savo širdimi. Tikėkite.

²³⁸ Ateikite, ponია. Jūs taip pat turite skrandžio problemą. Tikėkite visa savo širdimi ir eikite valgyti savo vakarienes. Pamirškite apie tai. Jėzus Kristus jus išgydo.

²³⁹ Ateikite. Jūsų problema yra kraujyje. Jūs sergate diabetu. Ar jūs tikite, kad Dievas padarys jus sveiką ir išgydys jus nuo jo? Eikite savo keliu ir sakykite: „Ačiū Tau, Viešpatie Jėzau“, padarys jus sveiką. Eikite, tikėkite visa savo širdimi.

²⁴⁰ Ateikite. Jūsų nugarą, ar tikite, kad Dievas išgydys nugarą ir padarys jus sveiką? Eikite savo keliu, džiaukitės ir sakykite: „Ačiū Tau, Viešpatie Jėzau“.

²⁴¹ Pas jus taip pat buvo kažkas negerai su nugarą. Tiesiog toliau eikite, ir sakykite: „Ačiū Tau, Viešpatie. Aš esu išgydytas“. Tikėkite tuo visa savo širdimi.

²⁴² Jūs taip pat turėjote problemų su nugarą. Ką jūs apie tai žinote? Dabar tikėkite visa savo širdimi ir eikite savo keliu, ir

būkite sveikas. Tikēkite, kad Jēzus Kristus jus išgydo. „Jeigu tik galite patikėti - viskas imanoma“. Gerai.

243 Kas jeigu aš nieko jums nesakyčiau, tiesiog praeičiau pro šalį ir uždėčiau ant jos rankas, ar jūs patikėtumėte, kad ji pasveiks? Jie mato, kas yra negerai. Ar tikite, kad ji pasveiks? Ateikite čia. Jėzaus Kristaus Vardu, aš sudraudžiu šį velnią. Te Dievo jėga išgydo vaiką. Amen. Neabejokite, visiškai neabejokite, ir ji pasveiks. Tikēkite visa savo širdimi.

244 Jeigu Dievas jūsų neišgydys, tai vieną dieną jūs būsite su ramentais - su artritu. Bet jūs tikite, kad Dievas išgydo jūsų artritą? Tuomet eikite ir sakykite: „Ačiū Tau, Viešpatie. Aš tikiu Tavimi, ir Tu padarysi mane sveiką“. Gerai.

245 Ateikite dabar. Tai iš tikrųjų jūsų amžius. Jūs labai nervinga. Tampate labai nervinga, vėlai vakare. Kai jūs dirbate ir visa kita, jūs esate labai nervinga. Ar jūs tikite dabar? Tuomet daugiau tai jūsų nebetrikdys. Eikite savo keliu, sakydama: „Ačiū Tau, Viešpatie Jėzau“.

246 Ateik, pone. Ar jūs tikite, kad Dievas išgydo širdies problemą? [Brolis atsako: „Taip“—Red.] Išgydys jūsų širdį? Tiesiog toliau eikite, sakydama: „Ačiū Tau, Viešpatie. Aš tikiu visa savi širdimi“.

247 Dievas taip pat išgydo tuberkuliozę ir padaro sveikus. Ar tikite tu, pone, visa savo širdimi? [Brolis sako: „Tikiu“—Red.] Gerai. Eikite savo keliu ir džiaukitės, sakydami: „Ačiū Tau, Viešpatie Jėzau“.

248 Kaip apie jus ten, ar jūs tikite? Kaip dėl auditorijos? Kai kurie iš jūsų, esančių auditorijoje, dabar tikite.

249 Šis vyras, sėdintis tiesiai čia, sergantis bronchitu, ar jūs tikite, kad Dievas išgydys bronchų problemą? Gerai, tuomet jūs galite turėti tai, ko prašėte. Amen.

250 Aukštas kraujospūdis, sėdintis tiesiai už jūsų. Ar jūs tikite, kad Dievas išgydys jūsų aukštą kraujo spaudimą? tai paliko jus, pone. Aš jo nepažįstu, niekada nesu matęs jo savo gyvenime.

251 Sakykite, pone, ar jūs tikite, kad tie spazmai jūsų raumenyse, nervinių raumenų spazmai, ar tikite, kad Dievas tai išgydys? Jūs tikite? Pakelkite savo ranką, jei tikite. Gerai.

252 Čia sėdi jūsų žmona, ją vargina sinusų problema. Ar jūs tikite, kad tai paliks jus, sese?

253 Moteris, sėdinti tiesiai už mūsų, serga neuritu. Ar jūs tikite, kad Dievas išgydys jūsų neuritą, ponია?

254 Čia yra ponia su mažu paltuku, raudonu paltuku, čia. Ji sėdi čia. Ji taip pat turi sinusų problemą. Ar jūs tikite, kad Dievas išgydys jūsų sinusų problemą? Pakelkite savo ranką, jeigu jūs tuo tikite.

²⁵⁵ Kiekvienas čia esančių, kuris tiki, kad Jėzaus Kristaus savybės yra tarp mūsų, šį vakarą, pakelkite savo ranką ir pasakykite: „Tikiu“. [Susirinkimas džiaugiasi ir sako: „Aš tuo tikiu!“—Red.]

²⁵⁶ Visi, esantys čia, priimkite Jį kaip savo Išgydytoją, atsistokite ir sakykite: „Aš tuo tikiu“. Atsistokite. Atsistokite, pakilkite nuo savo kėdžių, kad ir kur būtumėte. Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Aš duodu tai jums, Viešpaties Dievo Vardu.

DIEVAS ATPAŽIŠTAMAS PAGAL JO SAVYBES LIT64-0320
(God Identifying Himself By His Characteristics)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba penktadienio vakarą, Kovo 20 d., 1964 m., Denham Springs aukštojoje mokykloje, Denham Springse, Luiziana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org